

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

18 Ocak 1979
Fiyatı 250 Kuruş
214

haftalık sosyalist gazete

Alevi-sünni düşmanlaşmasını kışkırtanlar faşistlerdir

Din ve inanç ayrılıkları, mezhep farklılıkları her toplumda mevcut olmuştur. Ama bunların bir düşmanlığa dönüşmeleri, yığınların birbirlerine düşürülmeleri ancak ve ancak araya bazı sınıfların siyasi ve ekonomik çıkarları girdiğinde sözkonusu olmakta... Mezhep farklılıklarını ve ulu...ımları kullanarak işçi sınıfı... mücadelesini bölmek dünyanın ...rinde egemen güçlerin baş taktikleri arasındadır.

Sosyalistler dine saygı gösterirler; kimsenin dinsel inançlarından dolayı baskı görmesinden yana değildirler. Aynı zamanda din yoluyla halkın düzene bağlı kılınma çabalarına da karşıdırlar. Yine sosyalistler, tüm ulusal hakların en tutarlı savunucusudurlar; her ulusun kendi kaderini özgürce belirleyebilme hakkına sahip olmasından yanadırlar ve bu özgürlük için mücadele ederler. Ama aynı sosyalistler gerek mezhep ayrımı yüzünden, gerek ulusal farklılıklar yüzünden işçi sınıfının mücadelesinin bölünmesinin en uzlaşmaz düşmanıdırlar. Çünkü işçi sınıfının mücadelesi evrenseldir; din, dil, ulus, ülke ayrımı tanımaz. Ta en başından beri bu mücadelenin temel şiarlarından birinin "Bütün dünya işçileri birleşiniz" sloganı olması bunu açık olarak göstermektedir.

Buna karşılık sosyalizm düşmanları, emekçilerin mücadelesini bölmek isteyen egemen sınıflar ve onların türlü çeşitli temsilcileri halkın değişik bahanelerle birbirine düşürülmesinden, ortak bir mücadele veremez hale sokulmasından yanadır. Onlar bilirler ki yaratılan sahte çelişkiler herşeyin altında yatan "emek-sermaye" çelişkisinin farkına varılmasını engelleyecektir. Birbirine düşmanlaştırılan emekçiler gerçek düşmanlarının sermaye düzeni ve onları sömüren burjuvazi olduğunun farkına varamıyacaktır. "Alevi-Sünni" ayrımı böyle bir ayrımdır. Sosyalistler hiçbir zaman böyle bir ayrım gözetmezler. Onlar bilirler ki alevilerin de, sünnilerin de kurtuluşu sömürenlerin alaşağı edilip demokratik bir düzenin kurulmasında yatmaktadır ve onlar böyle bir kurtuluşu öğütlerler; alevi ve sünni emekçileri böyle bir kurtuluş hedefi doğrultusunda ortak mücadele içine sokmaya çalışırlar. Mezheplere yönelik özel çalışma yürütmezler; ilerici mezhep-gerici mezhep diye sınıflamalar getirmezler, ilerici din-gerici din veya ilerici ulus-gerici ulus diye sınıflamalara itibar etmedikleri gibi...

Bütün bunlar şimdiye kadar birçok kez yazılmış çizilmiş gerçekler iken, MHP lideri Türkeş Maraş olaylarının öncesinde ve sonrasında habire "komünist bölücülüğe" çatıyor, "birlik ve beraberlik" çağrıları yayınlıyor. Bütün yaygaraları kendi suçluluğunu gizleme telaşından ileri gelmektedir. Oysa alevi-sünni ayrılığını körükleyenler, onu düşmanlaşma noktasına vardırmaya, emekçileri birbirine düşürmeye kaç yıldır uğraşanlar kendileridir. Milliyetçi Cephe hükümetleri döneminde orta okullarda, liselerde okutulması için yazdırdıkları sözde ders kitaplarında alevileri ikinci sınıf vatandaş olarak gösterenler ya da göstertenler onlar değil miydi? Alevilerin domuz eti yeyip şarap içtikleri, Aliyi Allah yerine koydukları yolundaki bir sürü herze tüm öğrenci ve öğretmenlerin karşı koymasına, eğitim alanındaki ve dışındaki ilerici demokrat kamuoyunun tepkilerine rağmen zorla okutulmak, böylece kendi komşusuna, kendi sınıfdaşına düşman bir nesil yetiştirilmek istenmemiş miydi? Bütün bunlar bir tesadüf değildi. Milliyetçi Cephe iktidarlarının politik yönlendiricisi Milliyetçi Hareket Partisi ve onun lideri daha o zamandan bu günlere hazırlık yapıyorlardı.

Maraş'ta sünni halkı alevilere karşı kışkırtanlar MHP militanları idi. Fırsatını bulabilseler başka yerlerde; Elazığ'da, Sivas'ta, Çorum'da da aynı şeyi yapmakta hiç beis görmezler. Ondan sonra Türkeş çıkar "birlik ve beraberlik" nutukları atar. Size kim inanır? Sizin yalanlarınız boyunuzu çoktan aştı!

Alevi ve Sünni emekçiler kendilerini birbirine düşürmek isteyen ondan sonra da timsah gözyaşları ile birlik ve beraberlikten bahseden Türkeş'in hesaplarını görecektir. İşçi sınıfının her alandaki mücadelelerinden çıkan "birliğin gerekliliği" gerçeği onların önünde en iyi örnek olmalıdır.

Sünni ve Alevi emekçiler!

Birlik ve beraberlik içinde olalım. Birbirimize karşı değil bizi ezip sömürenlere karşı mücadele edelim.

1979 DÜNYA ÇOCUK YILI

1979 yılı Birleşmiş Milletler tarafından "Uluslararası Çocuk Yılı" olarak kabul ediliyor. Bu yıl çocuklarımızın hakları ve sorunları üzerine çeşitli uluslararası ve ulusal toplantılarda çocuklara sağlıklı ve mutlu bir yaşam hazırlamak için neler yapılması gerektiği tartışılacak. Bütün bunlar olurken, burjuvazinin diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi çocuk hakları konusunda da ne denli ikiyüzlü bir tutum takındığına bir kez daha şahit olacağız.

Birleşmiş Milletler tarafından çocukların korunması ve geliştirilmesi için yapılan çalışmalar oldukça eskilere dayanıyor. 1959 yılında bu çalışmalar sonucunda, Çocuk Hakları Evrensel Beyannamesi kabul edilmiş ve insanlığın çocuğa verebileceğinin en iyisini vermek zorunda olduğu ilan edilmiş. Bu beyanname ile bütün çocukların, ulusal, dinsel, ve sosyal kökenleri ne olursa olsun, ailesinin mülkiyetine bakılmaksızın bu haklardan yararlanmaları güvence altına alınmış. Çocuğun eğitim, sağlık, sosyal güvenlik vb. haklarının devlet tarafından korunacağı belirtilmiş. 20 yıl sonra yayınlanan Çocuk Hakları Evrensel Beyannamesi, ayrıca çocukların her türden zulüm ve sömürüden korunması gerektiğini vurgulayarak, asgari çalışma yaşına ulaşmadan çocukların çalıştırılmasını yasaklamış, çocukların sağlık koşullarına aykırı işlerde çalıştırılmamasını karar altına almış. Yine bu beyanname ile çocukların insanlar arasında dostluk, barış ve evrensel kardeşlik ruhuyla eğitilmeleri de kabul edilmiş.

1979 yılında, yani 20 yıl sonra dünya çocukları bu haklardan ne ölçüde yararlanabiliyorlar?

Çocuk Hakları Evrensel Beyannamesi'nin altına imza atan ülkelerin çoğunda bu ilkelerin rafa kaldırılmış olduğu bugün açıkça ortadadır. Kapitalist ülkelerin en gelişmiş olanlarında bile çocuk haklarına riayet edilmemektedir. Bütün insani değerleri parayla ölçülür hale getiren kapitalizmde, her türlü değer yargısına hakim olan bencil kâr hırsı, çocukların en doğal haklarının bile önünde gelir. Kapitalist toplumda nasıl ki yetişkin insanlar işgücü pazarında alınıp satılan birer meta haline dönüşürlerse, aynı şekilde çocuklar da sermayedarların gözünde sadece birer metadırlar. Son derece düşük ücretlerle sağlığa elverişsiz koşullarda çalıştırılırlar. Bunların hemen tümü sigortasızdır. Patronların kolaylıkla

Devamı 3. sayfada

YENİ YILA SIKIYÖNETİMLE GİRDİK

Politik ve ekonomik istikrarsızlık bir yılda daha da derinleşti.

Yeni yıla girilirken egemen sınıfların emekçi halka yılbaşı armağanı sıkıyönetim oldu. Bu arada, sıkıyönetim ortamı yaratmak için faşistlerce kışkırtılan Maraş olaylarında resmi rakamlara göre yüzü aşkın yurttaş can verdi. Üç gün süren Maraş katliamını takiben getirilen Sıkıyönetim aslında burjuvazinin yönetim buhranının ne denli derinleştiğini vurgulamakta.

Oysa geçen yıl yine bu vakitlerde iş başına gelen Ecevit hükümeti ne büyük iddialarla göreve başlamıştı. Kökü daha eskilere dayanan ama iki üç yıldır iyice belirginleşen ekonomik ve politik istikrarsızlığın üstesinden gelerek yönetim boşluğunu dolduracağı görüşündeydi. Ama olmadı. Radikal önlemler alma cesaretini gösteremediği için MC'nin enkazı altında hem kendisi ezildi, hem halkı ezdi.

Hükümet işe başlarken en önemli hedefini, "siyasi tedhişle mücadele" olarak koymuştu. Siyasi cinayetlerin önlenmesi, can güvenliğinin sağlanması yolundaki emekçi halkın talepleri hükümetin bu hedefiyle çakışıyordu. Ama hükümet olaylara hiçbir zaman doğru teşhis koyamadı, doğru teşhis koyduğu nadir hallerde ise bu teşhisi hayata geçirecek cesareti gösteremedi. Türkiye'de anarşi diye adlandırılmak istenen şeyin, katliam ölçüsüne varan siyasi cinayetlerin baş sorumlusu MHP ve yan örgütleri idi. MC zamanında devlet olanaklarıyla palazlandırılan faşist hareket, "can güvenliği sağlama harekatı"nın ilk hedefi olmalıydı. Hükümet bunu yapmadı ya da yapamadı. Bazı adımlar atmakla birlikte devlet kuruluşlarındaki faşist kadrolaşmaları dağıtamadı. Denge siyaseti güttü. Saldırganların üzerine gideceğine, saldıranlar ve saldırıya maruz kalanlar arasında "tarafsız" durmayı yeğledi. Sonuç olarak faşist cinayet şebekeleri dağıtılamadı. Bilakis faşist saldırganlar daha da cesaretlendiler.

Tekelci sermaye, ekonomik ve politik istikrarın, rejimin iade-i itibarının sağlanması için Ecevit hükümetinin iş başına gelmesinden yana olmuştu. Ama bu sağlanamadı. Bunalım daha da derinleşti. Bunalımdan çıkışın devrimci alternatifinin güçlenememesi; safların devrim ve karşı-devrim safları şeklinde belirginleşmesini önlüyor. Bu yüzden sosyal-demokrat hükümet ve sıkıyönetim durumu ortaya çıkıyor.

Sıkıyönetim çözüm değildir. Hükümetin başarısızlığı güçsüzlüğünden değil tesbitlerinin isabetsizliğinden kaynaklanmıştı. Sıkıyönetim bu durumu değiştirmeyecektir. Katliamların önünü olağan yöntemlerle almak mümkündür. Yeter ki hükümet kendisini iktidara getiren emekçi yığınların taleplerine kulak versin, olayların faşist odaklardan kaynaklandığı tesbitini yapsın ve bu odakların üzerine yürüsün. Oysa hükümet bunu yapmıyor; emekçilerin sesini duyurma kanallarının daha da kısıtlanmasından başka bir anlam taşımayacak olan sıkıyönetime başvuruyor. Bu şartlar altında bunalım daha da derinleşecektir.

DEMOKRASİ İÇİN

Egemen güçlerin bunalımına sıkıyönetimin bir çözüm getirmesi mümkün değil. Sıkıyönetim mevcut hükümeti ve bu hükümeti oluşturan en büyük siyasi partiyi yıpratacak. "CHP bu ülkeyi tek başına idare edemiyor" fikrini yaygınlaştıracak. Öte yandan sıkıyönetimin ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklere şimdiden getirmekte tereddüt etmediği kısıtlamalar CHP'nin kendi soluyla bağlarını zayıflatacak. Böylece Ecevit hükümetine tekelci sermaye tarafından verilen desteğin en önemli gerekçelerinden biri kalkmış olacak. Bütün bunlara karşılık, sıkıyönetimin kendisinin bir hükümet alternatifi geliştirmesi mümkün değil. Tek gelişebilecek alternatif "birinci elden askeri yönetim" olacak, onu da tekelci sermayenin uzun erimli bir çözüm olarak kabul etmesi söz konusu değil -kısa bir dönem için böyle bir şey de mümkün olabilir.

MHP sıkıyönetimin getirilmesi için en fazla çırpınan parti idi. Hatta sıkıyönetimin gerekçesi olarak gösterilen olayların doğrudan doğruya onun tertipleri olduğu, hükümet üyelerince bile ifade edilen bir gerçekliktir. Uğrunda döktüğü bu kadar kana, sarfettiği bunca çabaya rağmen, sıkıyönetimin MHP'ye dolaysız bir kazanç sağlayacağı kuşkuludur. Demokratik güçlerin seslerinin çeşitli ölçülerde kısıldığı bir ortamda, mecliste grup sahibi bir parti hüviyetinden yararlanarak MHP'nin propaganda olanakları pek daralmayacaktır, bu onun için bir avantajdır. Kadrolarının emniyeti açısından, MHP, sıkıyönetimli bir CHP hükümetini sıkıyönetimsiz bir CHP hükümetine göre daha tercih edilir görmektedir. Zaten sıkıyönetim ilanından beri MHP'nin çabaları CHP'yi devreden çıkartıp, sıkıyönetimi tam bir askeri yönetime dönüştürmek noktasında yoğunlaşmaktadır. Bu da, kısa vadede olmasa bile, uzun vadede MHP'nin gelişmesi için yeni olanaklar yaratacaktır. Ama bütün bunlara rağmen, sıkıyönetim uygulamasının doğrudan doğruya MHP'nin amaçları doğrultusunda işletilmeyeceği anlaşılmaktadır.

MHP egemen sınıfların bunalımının kendi faşist özlemleri doğrultusunda çözülmesi için planlar kuruyor. Bu planların başarı ya da başarısızlık şansı işçi sınıfı ve diğer demokratik güçlerin, bu arada Cumhuriyet Halk Partisinin göstereceği uyanıklığa bağlı.

İşçi sınıfı ve emekçi halk güçleri iktidara doğrudan aday olacak bir durumda değiller. Çünkü dağınıklar. Siyasi iktidarın kazanılmasına giden ortak bir hat etrafında birleşebilmiş değiller. Bu yüzden şu anda önümüzdeki alternatifler "sosyalist demokrasi-burjuva demokrasisi"nden ziyade "burjuva demokrasisi ve faşizm" alternatifleri oluyor. İşçi ve emekçiler henüz kendi iktidarlarını kuracak durumda değiller ama bu ikinci ikilem içinde "burjuva demokrasisi" alternatifinin galebe çalması için yapabilecek çok şeyleri vardır.

Önümüzdeki dönemde, işçi sınıfı ilk olarak kendi bağımsız siyasi örgütlenmesini pekiştirecek; her hal ve şart altında, sürekli ve kalıcı bir mücadeleyi kesintisiz yürütebilme olanaklarını yaratacak. Bu görev gittikçe artarak hayati bir mecburiyet olmaktadır. Öte yandan, işçi sınıfı, faşizmin oyunlarının boşa çıkarılması, faşizm tehlikesinin safdışı edilmesi için tüm demokratik güçlerin ve bu arada CHP'nin, iş ve güçbirliği sartlarının yaratılması için mücadele edecektir. Sorumsuz, sekter, grupçu, savsaklayıcı vb. tavırlara hoşgörü gösterilemez. Artık ertelenmesine olanak olmayan bu görev mutlaka yerine getirilmek zorundadır.

Mücadelenin her alanında, tabanda ve tavanda, tüm demokratik güçler arasında birliği kurmak ve yaşatmak için görev başına!

kitle

"MHP KAPATILSIN" MİTİNG ve YÜRÜYÜŞLERİ YAPILDI

Kasım ayında Hatay ve Adana'da düzenlenen Genç İşçi Dayanışma Toplantıları ile İzmir'de yapılan Dünya Gençliği ile Dayanışma Toplantısından sonra SGB'nin "MHP KAPATILSIN" mitingleri de Aralık ayında başarıyla sona erdi.

Turhal, Kırıkkale ve Sincan'da yapılan miting ve yürüyüş çalışmaları faşistlerin saldırıları yanında mahalli mülki amirlerin de yoğun anti-demokratik baskılarıyla karşılaştı. Örneğin Çorum'da yapılması düşünülen miting ve yürüyüş Valiliğin hiçbir yasal dayanağı olmayan uygulamaları yüzünden üç defa ertelenmek zorunda kalındı. Valilik hiçbir yetkisi olmadığı halde Çorum'daki miting ve yürüyüşe izin vermedi.

2 Aralık'ta Turhal'da düzenlenen miting ve yürüyüş öncesinde hazırlık çalışmaları yapan SGB üyeleri faşistlerin saldırısına uğradılar. Genç Sosyalistler buna gerekli cevabı verdiler. Bu defa dernek binası polis tarafından kanunsuz olarak basıldı ve birkısım üyeler göz altına alındı. Ancak tüm bu baskılara rağmen miting ve yürüyüş, Turhal için gerçekten büyük bir kitle gösterisine dönüşerek başarıyla tamamlandı. Genç Emekçiler Birliği (GEB) ve bazı İGD'li gençlerin de desteklediği Turhal mitingi anti-faşistlerin güçbirliği konusunda olumlu bir örnek oluşturuyorlar.

Sincan'daki miting çalışmaları da resmi makamların bezeri güçlükleriyle karşılaştı. Miting birkaç defa ertelendi. Çok sayıda güvenlik kuvvetinin görevlendirildiği miting günü, faşistlerin daha önceki bütün yıldırma, ürkütme girişimlerine rağmen halkın ilgisi oldukça yüksekti. Sincan'da yıllardan beri düzenlenen ilk siyasi gösteri olan SGB mitingi, geniş bir katılımı gerçekleştirememiş olsa bile Sincan emekçilerinden büyük sempati gördü.

Kırıkkale'de yapılan son miting ve yürüyüş olaylı geçti. Daha birkaç yıl öncesine kadar faşistlerin Orta-Anadolu'daki "kale"lerinden saydıkları Kırıkkale, işçi sınıfı sosyalistlerinin kararlı ve militanca mücadeleleri sonucunda artık faşistlerin kolayca at koşturamadıkları bir merkez haline gelmiştir. O nedenle Kırıkkale'deki anti-faşist kavganın en ön saflarında yer alan işçi sınıfı sosyalistlerinin ve SGB'nin faşistler tarafından baş düşman edilmesine şaşmamak gerekir. Buradaki miting ve yürüyüş de resmi makamların baskılarıyla defalarca

Devamı 2. sayfada

Sıkıyönetim yaygınlaştırılmak isteniyor

Milliyetçi Hareket Partisi lideri Türkeş'in iki aydır istediği oldu. 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Bunun için faşist saldırı ve cinayetler hızlandırılmış, hatta Maraş'ta resmi rakamlara göre yüzü aşkın insanın hayatına mal olan bir kanlı oyun tezgahlanmıştı. Sonunda Türkeş muradına erişti. Ama o bununla yetinmiyor. O istiyor ki Türkiye'nin her yanı sıkıyönetimle idare edilsin, süngünün ucu tamamen demokrasi güçlerine yöneltilsin. Meydanlar ona ve bozkurtlarına kalsın.

Sıkıyönetim ilan edildikten hemen sonra "on üç il azdır" diye demeç veren Türkeş, İzmir, Antalya, Rize, Artvin, Diyarbakır, Kocaeli, Trabzon, Tunceli, Mardin ve daha başka illerde de sıkıyönetim ilanının zorunlu olduğunu ileri sürmüştür. Tesadüfe bakın ki hemen bu demecin ertesi günü Türkeş'in sözünü ettiği bazı illerde birtakım olaylar patlak verdi, otobüsler kurşunlandı, bombalar patlatıldı, cinayetler işlendi.

Faşist hareketin amacı belli. Sıkıyönetim bölgelerinden militanlarını çekip diğer illere yığınak yapmaya başlıyor. Cinayetlerini yoğunlaştırdığı Trabzon, Antalya, Hatay, Çorum gibi illerde böylece hem demokratik güçleri sindirebileceğini umuyor, hem de sıkıyönetim alanının daha da genişletilmesi için zorlamada bulunuyor. Bunun için faşistler, bazı "sol" maceracı grupları ve maocuları kışkırtmaya gayret ediyorlar. Bireysel terörizm hiç bir zaman itibar edilecek bir mücadele tarzı değildi, bu şartlar altında ise ihanettir. Faşizmin oyunlarına alet olanlar taşıyamıyacakları bir tarihsel sorumluluk yükleniyorlar. Demokrasi güçleri onları bu sorumlulukları ile başbaşa bırakacaktır.

"On üç il azdır" diyor Türkeş. Onu takiben hızlanan faşist saldırılar sıkıyönetim alanının yaygınlaştırılması amacını güdüyor. Faşist güçler sıkıyönetimin sadece coğrafi anlamda değil, işlev ve nitelik olarak da genişletilmesine çabalıyorlar. Diğer gerici kişi ve kuruluşlar da onlara destek oluyor. "Kış ve hain kurt" masalları ile halkı uyutmaya çalışan bir ihtiyar, çelişkileri ile ün yapan şaibeli bir damat, sağ basının en yüksek tirajlı gazetesi, her geçen gün liberallikten biraz daha vazgeçip faşistlerle işbirliğini koyulaştıran bir siyasi partinin yöneticileri; bütün bunlar, Türkeş'in baş role heveslendiği bir yunan trajedisindeki koro misyonunu yüklenmişler, faşizme ağız hizmetkarlığı yapıyorlar. Sıkıyönetim istiyorlardı,

Devamı 2. sayfada

AYDINLIK'IN YALANLAR KOMEDYASI

Sıkıyönetim, gerici baskı ve uygulamalar gündeme gelmişken TİKP ve Aydınlıkçı maoculara da gün doğdu. Sıkıyönetim ilerici kuruluş ve örgütler üzerine çeşitli kısıtlamalar getirirken onlar gazetelerinde anti-komünizmi ve anti-sovyetizmi istedikleri gibi sürdürebilecekler. Belki efendileri Pekin maocu kliğinin yolundan giderek onlar da Türkiye'deki Amerikan uşakları ile açıktan birleşip, gerçek yüzleriyle karşı-devrim cephesinde yerlerini alırlar.

Yürüttüğü anti-komünist yaygarada Aydınlık gazetesini ilgilendiren şey gerçek haber vermek değil, sahteliği iki-üç gün sonra anlaşılacak düzmece haberlerle de olsa Sovyetler Birliği'ne ve sosyalizme biraz daha küfretmek, çamur atmak. Onların her yazdıkları yalandır. Pekin'den malzeme gelmediği zaman CIA'dan, o da olmadığı zaman MİT'ten aldığı malzeme uyarınca yayınını sürdüren Aydınlık gazetesi kimseyi aldatamamaktadır. Nitekim son

Devamı 3. sayfada

Ruslann kaçırdığı balıkçılarımızın hayatından endişe ediliyor

SOVYET HÜCUMBOTLARI BİR BALIKÇI MOTORUMUZU RUSYA'YA GÖTÜRDÜ

AYDINLIK'IN YALANLARI

Kayıp balıkçı 23 gün sonra geri döndü

FATSA, (hha) - Sinop'a gitmek için 23 gün önce Perşembe'den ayrılan Şevket Yahşi, dün gece avlanmakta olan balıkçılar tarafından denizde başıboş haldeki bozuk motorunun içinde baygın halde bulundu.

Azgın dalgalarla aç ve susuz boğuşarak yaşam kavgası veren balıkçı, kurtarıldıktan sonra ilk olarak su istedi. motoru yedeğe alınarak Giresun'a götürülen Şevket Yahşi, güçlükle konuşarak, "Ölümü hiç aklıma getirmedim, mücadele ettim, bir hafta dinlenip motorumu onardıktan sonra çocuklarımın nafakası için denize açılacağım." dedi.

VE GERÇEK

EMPERYALİZMİN PEKİN GERİCİLİĞİ İLE İŞBİRLİĞİ HÜSRANLA SONUÇLANACAKTIR

Emperyalizmin ekonomik, politik ve askeri yönden her geçen gün biraz daha köşeye sıkışması ve dünya çapında sosyalist sistemin, uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadelesini yükseltmesi emperyalistleri tehlikeli maceralara itiyor.

Emperyalizmin baştan beri düşlediği, sosyalist sistemi askeri ve saldırgan bir çember içine almaktı. Son günlerde bu yoldaki çabalar tekrar ön plana çıkmakta. Büyük bir ikiyüzlülükle Cenevre'de SALT II görüşmelerini sürdüren ABD emperyalizmi öte yandan bazı gizli manevralar peşinde dolanıyor. SALT II görüşmeleri gerçekten önemli sonuçlarla tamamlandı, silansızlanma konusunda bazı sağlıklı ilkeler getirdi ama ABD emperyalizminin samimiyetsizliği bunların ne derecede hayata geçirileceği konusunda kuşku uyandırıyor. Bu arada emperyalizm sosyalist sisteme

Devamı 3. sayfada

DERİNLEŞEN BUNALIM DEVRİMCİ GÖREV

Türkiye'de kapitalizmin içinde bulunduğu bunalım koşulları toplumsal yaşamın bütün alanlarını etkiliyor. Hatta toplumun tek tek bireyleri bile bunun dışında kalamıyor. Genel bir geleceğe güvensizlik, kargaşa ve belirsizlik ortamını bütün toplumu sarıyor.

Yaşanan bunalım, sadece kapitalist ekonominin bir krizi değildir. Bu, aynı zamanda burjuva politik sisteminin de bunalımıdır. Bugünkü koşullarda burjuvazinin ekonomik bunalımı ile politik bunalımı iç içe geçmektedir. Şimdi artık ekonomik sorunların üstesinden gelmeden politik istikrarsızlığı önlemenin yolu kapanmıştır.

Bunalım, elbette ki temelde kapitalist ekonominin bunalımıdır. Burjuvazi, kapitalist üretim sürecini devam ettirmede acze düşmüştür. Türkiye ekonomisinin bugünkü sorunu, kapitalist üretimin kendiliğinden bir sonucu olan devrevi aşırı üretim krizlerinden herhangi birisi değildir. Türkiye'de tekelci kapitalizmin ekonomik bunalımlarının ana etkeni, emperyalizme bağımlı çarpık yapıdır. Bu yüzden bunalım yapısaldır ve süreklidir.

Yerli tekelci burjuvazinin bugünkü baş sorunu siyasi istikrarın sağlanmasıdır. Politik bunalımın bu boyutlara ulaşması ve burjuva siyasi otoritesinin bu denli zaafa uğraması, işçi sınıfının ve emekçi halk muhalefetinin örgütlü siyasi eyleminin bir ürünü olmaktan çok, bağımlı kapitalist ekonominin kendi yapısal açmazlarının bir sonucudu.

Proletaryanın siyasi örgütlenme düzeyinin henüz çok yetersiz olduğu bu elverişli koşullarda bile tekelci burjuvazi kendi zümre tahakkümünü istikrara kavuşturma yeteneğinden yoksun bulunmaktadır. Bu yeteneksizliğin temelinde ise kapitalist yeniden üretimi devam ettirmedeki aczi yatmaktadır. Yılların biriken sorunları, artık burjuvaziyi içinden çıkılması mümkün olmayan bir tıkanıklıkla karşı karşıya getirmiştir. Kısacası, bunalım bağımlı kapitalist yapının bunalımıdır; siyasi istikrarsızlık da daha ziyade burjuvazinin kendi iç istikrarsızlığının sonucudur.

Ekonomik bunalım, Türkiye kapitalizminin emperyalizme bağımlı tekelci yapısı var oldukça sürüp gidecektir. Türkiye'nin benzeri ekonomikyapılara sahip olan bütün diğer ülkelerde de görüldüğü gibi, bunalımların ardı arkası kesilmemektedir. Önümüzdeki yıllarda belki nispi ferahlamalar görülebilir. Ama bunalımdan çıkış için yapılan her şey ileride yeni ve çok daha büyük bunalımlar doğurmaktan başka şeye yaramayacaktır. Türkiye'de faşizm tehdidinin ve demokrasi mücadelesinin daima güncelliğini korumasının başlıca nedenlerinden birisi işte bu olgudur. Siyasi istikrarsızlık ve otorite boşluğunun devamı, faşizm veya diğer gerici burjuva diktatörlükleri için uygun koşullar yarattığı için, önümüzdeki yıllarda faşist tehlikenin artarak varlığını sürdüreceği açıktır. Burjuva demokrasisi, çerçevesinde yapısal sorunlara çözüm bulmakta güçlük çeken tekelci oligarşi, kaçınılmaz olarak faşizm noktasına yaklaşmaktadır.

Peki faşizm tekelci kapitalizmin bunalımına çözüm getirebilecek midir? Kuşkusuz hayır! Çünkü ekonominin bu sürekli bunalımlardan kurtulması ancak emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizme kökten son verilmesiyle olanaklıdır. Faşist yöntemler olsa olsa geniş emekçi yığınların çıkarları aleyhine alınacak bazı ekonomik kararların nispeten daha kolaylıkla uygulanmasını ve halkın tepkisinin daha kolaysavuşturulmasını sağlayabilecektir. Bunun örnekleri kaç zamandır Şili, Uruguay, Brezilya vb. faşist rejimler altındaki ülkelerde yaşanmaktadır. Buralarda faşizm, ekonomik krizi hafifletmek bir yana, sorunların daha da çoğalmasına yol açmıştır. Faşizm emperyalizme bağımlı tekelci kapitalist sistemlerde, tekelci burjuvaziye sadece "otorite" verebilmiştir. Ama ekonominin düzensizliklerini gideremediği gibi siyasi istikrarı da öyle uzun boylu sağlayamamıştır. Bu ülkelerde arka arkaya gelen askeri müdahaleler bunun açık göstergesidir.

Bütün bir toplumu saran kargaşa ve belirsizlik ortamı, en çok da sınıflar mücadelesinin iki temel kutbunu, yani tekelci burjuvaziyi ve işçi sınıfını etkilemektedir. Ama işçi sınıfı da tekelci burjuvazi de bunalımdan nihai bir çıkışı sağlayabilecek durumda değildir. Tekelci burjuvazi mevcut düzeni bugünkü haliyle sürdürememektedir. Bunalımdan nihai çıkışı başarma şansı tarihsel olarak yok olmuştur. Proletarya ise bunu başarabilecek temel güç olduğu halde henüz gerekli bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaşmış değildir; derinleşen krizin yol açabileceği büyük toplumsal altüstlüklerehazırlıklı değildir. Yani kimilerinin iddia ettiği gibi bunalımdan "devrimci bir çıkış yolu"nun koşulları mevcut değildir. Türkiye'nin mevcut bunalımdan "devrimci olmayan" bir tarzda kurtulması ise zaten hiç mümkün değildir. Çünkü bunu sağlayabilecek herhangi bir bağımsız toplumsal güç yoktur. Çekilen sancılar da işte bu tıkanıklığın bir sonucudur.

Burjuvazi için asıl sorun ekonomik krizin atlatılması olduğu için, o bu sorunu çözebilecek bir iktidar formülüne göre siyasi tercihini belirlemektedir. Bu açıdan bakıldığında, tekelci sermaye için esas olarak iki alternatiften söz edilebilir. Ya parlamenter demokrasi içinde ya da dışında bir çözüm yolu aranacaktır. Parlamento çerçevesinde getirilecek hükümet formülleri hangisi olursa olsun, örneğin tekelcilerin ısrarla üzerinde durdukları AP-CHP koalisyonu dahil, şimdikinden pek farklı bir ekonomik politika yürütmek durumunda değildir. Kaldı ki, faşist partinin dışında kalan burjuva partilerinin hiçbirisi tekelci burjuvaziyi bunalımdan çıkartacak farklı perspektifler de önermemektedirler.

Tekelci sermayenin burjuva parlamentosundan, şimdikinden daha iyi bir hükümet çıkarması mümkün değildir. AP-CHP koalisyonu, burjuva demokrasisi çerçevesinde tekellerin denemek istedikleri son çözüm gibi gözükmektedir. Onun da tekelleri dar boğazdan çıkartması mümkün olmadığına göre böyle bir koalisyonun gerçekleşmesi ve başarısızlığa uğraması halinde tekelci burjuvazi, faşist bir yönetimden başka çözüm yolu kalmadığını söyleyerek dikta özlemlerine daha "inandırıcı" gerekçeler bulabilecektir.

Tekelcilerin geriye kalan başlıca seçeneği faşizmdir. Ne var ki, parababaları faşist bir yönetimin de kendilerini kurtarmaya artık yetmeyeceğini bilmektedirler. Üstelik faşist bir diktatörlüğü uzun süre yaşatamayacaklarını da görmektedirler. Ülke içinde gittikçe büyüyen demokratik potansiyel ve uluslararası güç dengeleri tekelci burjuvaziyi ürkütmektedir. Emperyalist gericiliğin baş temsilcisi ABD de bugün için Türkiye'nin demokrasiye paydos etmesini arzular gözükmemektedir. Faşist terörün hükümeti düşürmek için saldırıya geçtiği sıralarda, Maraş hadiselerinin akabinde, ABD dışişleri temsilcisi Türkiye'ye ellerinden gelen yardımı yapacaklarını ama bunun için mevcut hükümetin işbaşında kalmasını istediklerini açık bir dille ifade etmişlerdir. Emperyalistler, Türkiye'ye öyle ekonomik tedbirler dayatmaktadırlar ki, bunları tam olarak uygulayabilmek icin burjuva iktidarlar demokrasiden vazgeçmek zorundadırlar. Ama yine emperyalistler, önerdikleri tedbirleri korkmadan uygulayabilecek bir dikta yönetimini desteklemekten de kaçınmaktadırlar. Özellikle dünya çapında ve bölgesel planda habire mevzi kaybetmesi emperyalizmi yeni politikalar uygulamak zorunda bırakmaktadır. Orta-Doğu'da siyonizme karşı ilerici güçlerin birlik içinde kararlı direnişiyle karşılaşan ABD emperyalistleri, Afganistan'da devrimci güçlerin zaferinden sonra İran'daki mevzilerini de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışken, şu sıralarda Türkiye'de kendi güdümünde bir faşist darbeyi kışkırtarak bölgede yeni bir "çıban başı" yaratmak niyetinde gözükmemektedir.

Bu koşullarda yerli tekelci burjuvazi şiddetle ihtiyaç duyduğu "otorite" ve "disiplin"i şimdilik kısıtlı burjuva demokrasisi içinde aramaktadır. MC'nin sayılı destekçilerinden Sabancı bile artık yeni hükümet formülleri aranmasının gereksiz olduğunu söyleyerek, mevcut hükümetin devamından yana olduğunu belirtmiştir. Bu yüzden sivil faşist hareket, burjuva demokrasisinin bunalımını iyice derinleştirip tekelci burjuvaziyi ve emperyalistleri faşizme razı edebilmek icin terörü yoğunlaştırmaktadır. Ancak sivil faşist hareket, hala tekelcilere güven verebilmiş ve onların iktidar alternatifi olabilmiş değildir. Zaten onlar faşizmden yana ağırlıklarını koysalar bile, bunu faşist parti eliyle değil de devletin resmi silahlı güçlerine dayanarak gerçekleştirmeyi daha garantili bir yol olarak görürler.

Kısacası burjuvazi bunalımdan "burjuva demokrasisi içinde" bir çıkış arıyor ama bu çerçevedeki çözüm yolları gittikçe tükeniyor. Tekelci burjuvazi, zümre egemenliğini sürdürebilecek uzun vadeli bir siyasi yönetim ortaya çıkaramamanın çaresizliği içinde

Toplumun tüm kesimlerini saran bunalım, burjuva siyasetlerinin açmazlarını derinleştiriyor. Ne var ki, bunalım koşulları sadece burjuva siyasetlerini güç durumlara sokmakla kalmıyor, aynı zamanda genel olarak sol hareketin önünde bulunan sorunların yakıcılığını da artırıyor.

Soldaki kargaşanın temelinde hiç şüphesiz sosyalist hareketin zaafları var. İşçi sınıfı sosyalizmi, genel demokrat hareketin ana ekseni haline gelebilmiş değil. Sosyalist hareket işçi sınıfı zemininde kökleşemediği ölçüde sınıf mücadelesine önderlik edemiyor. Ama bunun yanı sıra gerek sosyalistler gerekse devrimci demokrat akımlar sınıf mücadelesinde kendi taktik ve politikalarını belirlemekte bile güçlük çekiyorlar. Burjuvazinin çözümsüzlüğü sol harekete de yansıyor. Gerçi burjuvazinin çözümsüz kaldığı koşullarda birleşik ve güçlü bir sol ülkeyi bunalımdan çıkarmanın devrimci yolunu gerçekleştirmek için, hiç değilse ileri mevziler elde etmek için çok şeyler yapabilir. Ancak bugün sol hareket, saflarında iktidar alternatifi olacak, hatta egemen sınıfın saldırılarının ortaklaşa göğüslenmesini sağlayabilecek bir politik şekillenme yaratabilmiş değildir. Soldaki siyasi çizgilerde hakim olan, denilebilir ki bir çeşit kendini savunma güdüsüdür. Bu nedenle, sınıf savaşında düşmanın mücadele planı netleşmeyince, bu belirsizlik, halk güçlerinin kendi mücadele planlarını netleştirmelerini de güçleştiriyor. Bu durum, özellikle son bir yılda yaşadığımız gibi genel bir atalete neden oluyor. Dışa karşı mücadelede yetersiz kalınınca, içe dönük ideolojik mücadele kızışıyor, sol hareket arka arkaya yeni bölünmelere uğruyor. Ancak ortaya çıkan şey, sosyal pratiğin hakemliğinden yoksun kısır bir "teori savaşı" olmaktan öteye gitmiyor.

Sosyalist hareketin sorunlarının temelinde *Parti* meselesi yatmaktadır. Derinleşen toplumsal kriz bu sorunun yakıcılığını iyiden iyiye hissettirmektedir. Bugün işçi sınıfı sosyalistleri için zincirin temel halkası *Parti*dir. Bu sorun aşılmadıkça işçi sınıfının iktidar mücadelesinde kalıcı başarılar elde etmesi mümkün değildir.

Bunalım derinleşmektedir. Ekonominin bağımlı-tekelci karakterinden gelen yapısal bunalım kronik bir hal almaktadır. Bu sürekli bunalım ortamında sosyal-demokrat ağırlıklı iktidar sorunları geçici olarak hafifletmeyi veya ertelemeyi belki başarabilir. Bu uğurda kapitalist devletin bütün olanakları seferber edilmekte, devlet, tekelci burjuvazinin güdümüne gün geçtikçe daha fazla sokulmaktadır. Bunun yanı sıra ekonominin kurtarılması için ülke emperyalizmin yatırımlarına daha fazla açılmaktadır. Alınan yeni kredilerle emperyalizme bağımlılık pekiştirilmektedir. Ancak bütün bu önlemlere rağmen Türkiye'de bağımlı tekelci kapitalizmin bundan böyle bunalımlardan kurtulma şansı kalmamıştır. Bağımlı kapitalist ekonomi her defasında daha büyük çöküntülerle bunalımlarını tekrarlayacaktır.

Önümüzdeki yıllarda ekonomik kriz ile birlikte burjuvazinin yönetim bunalımı daha da derinleşecektir. Siyasi istikrarsızlık ve otorite boşluğu ise faşizm yanlısı eğilimleri güçlendirirken, ordu gibi bazı kesimleri de politik olarak hareketlendirecektir. Zaten, daha bugünden, hem tekeller güçlendirilerek hem de emperyalizmin yurt ekonomisindeki varlığı genişletilerek ülkede gerici ve faşist müdahalelere yeni kapılar açılmaktadır. Ne var ki, tekelci burjuvazi hangi yönetim biçimlerine başvurursa başvursun, bağımlı kapitalist ekonominin müzmin hastalıklarını artık hiçbir güç tedavi edemez.

"Türkiye uçurumun kenarına geldi" diye feryat eden burjuvazinin kimi telaşlı sözcülerine göre memleket batmaktadır." Aslında böyle söylemekle bir gerçeği ifade ediyorlar. Onlar da artık Türkiye'de kapitalist sömürü düzenini eskisi gibi işletemediklerini teslim etmektedirler. Toplumlar batmayacağına göre bu sancılar eninde sonunda yepyeni bir toplumun doğumu ile son bulacaktır. Sorun, bu doğuma ebelik yapacak toplumsal güçlerin gerekli kuvveti ve yeteneği kazanması, gerekli siyasi hazırlığı tamamlamasıdır. Ekonomik bunalım-siyasi istikrarsızlık-faşizm sarmalından tek çıkış yolu budur. Böylelikle işçi sınıfı kendisiyle birlikte bütün bir toplumu da bunalımdan kurtaracaktır. Bu çıkışın nesnel koşulları giderek olgunlaşmaktadır. Ancak öznel koşullar yaratılamadığı sürece daha birçok sancılar çekilecek, demokratik hak ve özgürlükler sık sık gericiliğin ve faşizmin tehditlerine maruz kalacaktır.

Önümüzdeki yıllarda sınıf savaşı daha da şiddetlenecektir. Bir yandan faşist terör bütün azgınlığıyla sürerken, burjuvazi bir yandan da şimdiden olağanüstü baskı yöntemlerine başvurmak zorunda kalıyor. Siyasi gericilik güçlenmekte, faşizm tehdidi büyümektedir. Ama buna karşılık antifaşist potansiyel de genişlemektedir. Bu durum antifaşist eylem ve giderek cephe birliğinin gerçekleştirilmesi için elverişli bir nesnel zemin yaratmaktadır. Ne var ki, işçi sınıfı partisi bu birliğin ana ekseni haline gelmedikçe sonuç alıcı bir cepheleşmenin yaratılması söz konusu olamayacaktır.

Bunalım derinleştikçe mücadele koşulları da zorlaşıyor. Büyük toplumsal altüstlüklere yıldan yıla daha çok yaklaşıyoruz. Ama henüz işçi sınıfı örgütlenme, güç toplama ve hazırlanma evresinde. Bu süreç tamamlanmadıkça bunalımın her olgunlaşma döneminde dikta eğilimleri üstün gelecektir. Bu süreci hızlandıracak biricik güç, her hal ve şart altında *iktidar* mücadelesini kesintisizce sürdürebilme yeteneğine sahip bir partidir. Mücadelenin sürekliliği burjuvazinin bütün tahakküm araçlarından bağımsızlığıyla olanaklıdır. Bütün işçi sınıfı sosyalistleri olanca enerjilerini böyle bir örgütlenmenin gerektirdiği çetin ve meşakkatli görevleri yerine getirmek için harcıyorlar. Onlar bütün güçleriyle zincirin temel halkasına asılıyorlar. Belki işçi sınıfına kısa vadeli, geçici ve zahiri başarılar vaadederek onu tatlı hayaller peşinde koşturmuyorlar. Ama ona zorlu sınav günlerinde zaferi getirecek yegane silahı veriyorlar. Çünkü biliyorlar ki, "örgüt olmaksızın proletarya sıfırdır. Örgüt ise herşeydir."

DEMOKRATİK HAREKETİN BİRLİĞİNİ GÜÇLENDİRELİM

Faşist terörizm ve saldırganlık bütün yoğunluğuyla sürüyor. Gerçi iktidardaki konumunu yitirmesinden bu yana faşist hareketin gücünde ve olanaklarında kayda değer bir zayıflama olmadı değil. Ancak, kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve politik bunalım faşist harekete yeni güçler ve yeni olanaklar sağlama istidadını da bağrında taşıyor.

Anti-faşist güçlerin dağınıklığı ve etkili bir mücadele yürütemeyişleri de faşist hareketin cüretini artıran bir başka etken. Üstelik bu zaaf yüzünden bazı goşist çevrelerde ve maocu gruplar arasında yaygınlaşan bireysel terörist eylemler faşist hareketin istediği ortamı geliştirmesine katkıda bulunuyor.

Olayların akışı bu şekilde sürüp giderken, sınıf mücadelesinin eksenini oluşturan faşistler ve onların işbirlikçileri ile anti-faşist güçler arasındaki mücadele de görünüşte CHP ağırlıklı hükümetle MHP-AP arasındaki çekişme şeklinde yansıyor. Burjuvazinin gerek sağcı, gerekse sözde solcu temsilcileri kamuoyunda böyle bir izlenim yaratmak ve bu izlenimi pekiştirmek için özen gösteriyorlar. Sınıf mücadelesinin burjuva politikasından bağımsız bir hatta girmemesi için elden gelen çabayı harcıyorlar.

Demokrasi güçlerini karmaşık görevler bekliyor. Bir yandan devlet içindeki bir kısım mevzilerini terketmek zorunda kalan faşizmi daha da geriletmek için mücadele ederken, diğer yandan halkın ekonomik-demokratik taleplerini gaspetmeye çalışan hükümete karşı da sosyal muhalefeti yükseltmek, bir taraftan faşistlere karşı alınan tedbirleri desteklerken öte taraftan anti-demokratik girişimlere karşı çıkmak gerekiyor.

Sosyal-demokrat ağırlıklı hükümete karşı demokratik güçlerin ikili görevlerini başarıyla yerine getirebilmeleri birlik içinde verecekleri mücadeleye bağlıdır. Böylesi bir birlik, herşeyden önce hükümetin dışında güçlü bir odağı zorunlu kılmaktır. Çünkü halk kitlelerinin demokratik mücadelesi böyle bir merkezden yönlendirilmedikçe, faşist saldırganlığa karşı hükümetçe alınan tedbirlerin daha ileri noktalara vardırılması sağlanamaz. Halk kitleleri aktif olarak sahip çıkmadıkça, değil yeni mevziler elde edilmesi, mevcut anti-faşist kazanımların korunması bile mümkün olmaz.

Demokratik hareket gücünü bir araya getirip tek bir odaktan harekete geçiremediği müddetçe anti-faşist gelişim hükümetin tekeline bırakılmış olacaktır. Hükümetin tekelinde kaldıkça da, faşistlere karşı alınıyormuş gibi gösterilen tedbirler bile demokratik güçler üzerinde baskı kurmaya yönelecektir.

Tekellere *"güçlü bir devlet"*, *"sosyal barış*, ve *"huzur"* vaadederek işbaşına gelen Ecevit Hükümeti, siyasi istikrarsızlığı gidermek üzere işbaşındadır. O nedenle, burjuva demokrasisinin bunalımını derinleştirmeye gayret eden ve otorite boşluğunu büyütmeyi amaçlıyan faşist hareketi ister istemez etkisizleştirmek mecburiyetindedir. Zaten bunu yapmadan kendi iktidarını da güvence altına alamayacağnı görmektedir. Ama bir taraftan sistemin bunalımı artırmaya çalışan güçlerle uğraşırken diğer taraftan bu sistemi tamamen ortadan kaldıracak potansiyeli temsil eden güçlerle mücadele etmeyi esas ödev bellemektedir. Ecevit Hükümeti'nin son anti-demokratik yasa değişiklikleri bunun açık bir göstergesi olmuştur.

Ecevit hükümetinin iç politikası işte bu doğrultuda biçimlenmektedir. Hükümet işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini pasifize etmeyi temel ilke edinmiştir. Bunun için de sosyal demokrasinin asıl üzerinde durduğu, işçi hareketi ve onun ileri sendikal örgütlenmesinin etkisiz kılınmasıdır. O nedenledir ki, CHP, Toplumsal Anlaşma'ya razı edememenin hırsıyla, DİSK üzerindeki entrikalarında yeni metodlara başvurmaktadır.

Sosyal demokrasi kaç zamandır Türk-İş ile DİSK'in başını bağlayarak işçi hareketini pasifize etme umudu içindeydi. DİSK'in Türk-İş'e götürdüğü güçbirliği önerisinin buna hizmet edeceğini sanmıştı. O yüzden Baştürk ile Tunç'un diyalogunu hararetle övenlerin başında CHP geliyordu. Cumhurbaşkanı ile birlikte tekellerin temsilcileri de bu diyalogu olumlu bulduklarını açıkladılar ve AP ile CHP'ye de işçi örgütlerinden ders alarak bir araya gelmelerini tavsiye ettiler. Bilindiği gibi Halil Tunç daha sonra AP-CHP koalisyonunu dayatmak isteyince sosyal demokrasinin DİSK üzerindeki planları suya düştü.

Türk-İş'i kullanarak DİSK'i hareketsizleştirme umudu gerçekleşmeyince, o güne dek DİSK'in güçbirliği girişimini övenler birden bire onun karşısında cephe aldılar. Ecevit, *Demokratik Platform'a* katılan bütün örgütleri *"terörizmin sorumlusu veya destekçisi"* ilan ediverdi. Üstelik de şayet DİSK terörist hareketlere karışan diğer örgütlerle bağ kurmaktan vazgeçerse onu daha çok *"ciddiye alacaklarını"* söyleyerek demokratik güçlerin arasına aklınca çomak sokmaya çalıştı. Çünkü Halil Tunç yan çizmeyip de işbirliğine yanaşsaydı Ecevit böyle bir güçbirliğini kendi kontrolü altında tutabileceğini umud ediyordu. Ama demokrasi güçlerinin en dinamik örgütleri bir araya gelince bu hesaplar suya düşmüştü.

Ecevit gibi başlangıçta Türk-İş-DİSK işbirliğini olumlu karşıladıklarını söyleyen işveren örgütleri de bu defa *Demokratik Platform* karşısında tahammülsüzlüklerini göstermekte gecikmediler. DİSK'in Temsilciler Meclisi toplantısından telaşa kapılan TİSK Başkanı H.Narin bakınız de tehditler savuruyor: *"Bu günkü ortamdan yararlanarak bulanık suda balık avlamak isteyenlerin hevesleri Türk milletinin azim ve iradesi ile kanunların üstünlüğü karşısında yok edilecektir! Meslek teşekküllerinin politika yapmayacak bir şekilde düzenlenmesini sağlayacak bir yasanın çıkarılmasını Yüce Meclis'den bekliyoruz."* (Cumhuriyet, 23 Kasım) Ama telaş boşuna. MC dönemlerinde nice tehditlerle karşılaşan demokrasi güçlerimiz Narin'in kuru gürültüsüne pabuç bırakacak değiller.

Demokratik Platform, anti-faşist güçlerimizin en iyi bir şekilde değerlendirmeleri gereken uygun bir güçbirliği platformudur. MC dönemlerinden bu yana hemen bir yıla yakın süredir geniş kapsamlı herhangi bir ciddi güçbirliği içine giremeyen anti-faşist güçlerimiz *Demokratik Platform'u* anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci Halk Cephesinin yaratılması yolunda titizlikle değerlendirmek zorundadırlar. Dar grupçuluktan ve sekterlikten kaçınılmalı ve *Platform'un* etkin bir şekilde işleyebilmesi için her örgüt samimiyetle üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Hem *Platform'a* katılıp hem de "UDC" *veya "direniş komiteleri"* gibi başka platformları alternatif olarak ortaya çıkarmak, güçbirliğini baltalamaktan başka bir anlam taşımayacaktır. Aynı şekilde *Platform'un* "sol" revizyonist akımların dışında oluşturulmasını savunan görüşler de mahkum edilmelidir. Başbakanın "terörizmin sorumlusu" olmakla suçladığı birtakım kardeş kuruluşları dışlayarak bu saldırılar karşısında yalnız bırakmak burjuvaziden başka kimsenin işine yaramaz.

Öte yandan, *Platform* içinde herkesin ayrı baş çekmeye kalkışması güçbirliğini çıkmaza iteceği gibi, *Platform'un* başını çeken DİSK'i de güç durumda bırakacaktır. Sosyal demokrasinin DİSK'de yeni dümenler çevirmek için fırsat kolladığı şu günlerde işçi sınıfımızın biricik devrimci konfederasyonuna herkes sahip çıkmak zorundadır. DİSK'in *Platform* daki ağırlıklı yeri kabul edilmeli, ve onunla esnek ilişkiler içinde olunmalıdır. Her siyasetin ayrı baş çekmesi veya kendi politikasını DİSK'e dayatmaya kalkışması hem *Platform'u* işlemez hale getirir hem de DİSK'de sosyal demokrat reformizme cesaret verir, örgütü sosyal demokrasiye daha çok iter.

Kuşkusuz DİSK yönetiminin de çok zor görevleri vardır. Onlar bu ağır sorumluluklarının bilincinde olarak, gerçekten verimli bir güçbirliği yaratabilmek için, katılan örgütlerin bütün yapıcı önerilerine *bütünleştirici* bir tarzda yaklaşmalıdırlar.

Üye sendikalar ve DİSK'in işçi tabanı uyanık tutulmalı ve eylem çalışmalarına hazır bulundurulması sağlanmalıdır. Bunun yanında, Türk-İş'e bağlı veya bağımsız sendikalarla diyaloglar kurulmalı ve sarı sendikacılığın tasallutu altındaki yüzbinlerce işçi DİSK'li kardeşleriyle omuz omuza ortak mücadeleye katılmalıdır. Bu anlamda *Platform* işçi sınıfının mücadele birliğinin sağlanması yolunda bir adım haline getirilmelidir.

Demokrasi güçlerimiz bu sınavı başarıyla vereceklerdir. Bir taraftan faşist terörün günden güne azgınlaştığı, diğer taraftan hükümetin emekçi haklarına el uzattığı şu günlerde göstereceğimiz *birlik ve mücadele azmi*, tekelci burjuvazinin çok yönlü saldırılarına vereceğimiz en iyi cevap olacaktır.

"MHP KAPATILSIN" MİTİNG VE...

erteletti̇rildi. Faşistler isi miting öncesinde azgın bir karşı kampanya başlattılar. Duvarlara "mitinge katılan ölecek" gibi yazılar yazacak kadar işi ileri götürdüler, saldırılarına hız verdiler. Fakat bütün bu yıldırma girişimlerine rağmen miting ve yürüyüş yapıldı. Faşistler umduklarını bulamamanın çaresizliği içinde miting ve yürüyüş esnasında provokasyonlara teşebbüs ettiler. SGB binasını ve diğer ilerici kuruluşlarla birtakım işyerlerini bombaladılar, yürüyüşçülere ateş açtılar. Ama Genç Sosyalistler bütün bu provokasyonları boşa çıkarmasını ve mitingi başarıyla sonuçlandırmasını bildiler.

İşçi sınıfı sosyalizminin gençlik içerisindeki ileri kolu SGB, kendi varlığına kasteden burjuvazinin kapatma girişimlerini boşa çıkaracaktır. Son miting ve yürüyüşler SGB'nin kitleselleşmesi yolunda ileri bir adım olmuştur. Genç sosyalistler bu eylemlerin deney ve kazanımlarını daha geniş ve yığınsal eylemler için sıçrama tahtası yapacaklardır.

SIKIYÖNETİM YAYGINLAŞTIRILMAK İSTENİYOR

geldi; şimdi "daha fazla, daha fazla" diyorlar. Falan yerde, filan yerde de solcular var, oralarda da sıkıyönetim ilan edilsin diyorlar. Öte yandan, hükümetin her şeye rağmen biraz "solcu" olduğunu, sıkıyönetim hiç karıştırılmaması gerektiğini söylüyorlar. "Sıkıyönetim komutanları Başbakana karşı sorumludur" yolundaki açık yasa maddesine rağmen, hükümetin sıkıyönetim uygulamasına karışamıyacağını savunuyorlar. Komutanlara başlarına buyruk hareket etmeleri için davetiye çıkarıyorlar. Böylece mevcut durumu, ordununki ve hükümetinki olmak üzere bir ikili yönetime çevirtmek, oradan da düşledikleri doğrultuda bir askeri idareye geçmek istiyorlar.

Olayların getirildiği noktada hükümete ve hükümet dışındaki demokrasi güçlerine büyük sorumluluk düşmektedir. Hükümet üyeleri henüz bu sorumluluğun bilincinde gözükmüyorlar ama Cumhuriyet Halk Partisi içinde meselenin ciddiyetini kavramış olan kişiler var. Parti meclis grubunca 63 milletvekilinden oluşan küçümsenmeyecek bir azınlık sıkıyönetime gerek olmadığı görüşünü belirtmiş, sıkıyönetim ilanına karşı oy kullanmıştır. Hükümet CHP grubundaki bu eğilimi dikkate almak zorundadır.

Öte yandan demokrasinin en kararlı savunucuları işçi sınıfıdır, emekçilerdir; onların politik, senikal, ekonomik-demokratik kitle örgütleridir. Bukararlılık düne kadar somutta gösterilememiş, tüm emekçilerin çıkarlarıyla çakışmasına rağmen faşizme karşı ortak bir mücadele platformu oluşturulamamıştı. Bugün gündemdeki en önemli madde bunu oluşturmak, anti-faşist mücadele birlikteliğini yaratmaktır. Faşist amaçlı girişimleri boşa çıkarmanın, karanlık oyunları bozmanın tek yolu budur. Demokratik güçler bu konuda ortaya çıkabilecek tüm grupçu, sekter, "adam sende"ci tavırları aşmak zorundadırlar, aşacaklardır. Faşizmin hevesini kursağında bırakacağız.

İRAN'DA SONUN BAŞLANGICI

Emperyalizm son yirmi beş yılının en büyük siyasi buhranını İran'da yaşıyor. İran petrolü kendisi başlıbaşına büyük bir ekonomik değer iken, emperyalizm için İran'ın önemi şimdiye dek daha çok stratejik olmuştu. İran'daki halk ayaklanması başarıya ulaştığı takdirde, yerine gelecek rejimin niteliği ne olursa olsun, şurası muhakkak ki artık İran eskisi gibi emperyalizmin Orta Doğu'daki ileri jandarma karakolu olmayacak. Emperyalizm bunun sıkıntıları içinde. Orta Doğu'daki ilerici halk hareketlerini caydırıcı hatta bastırıcı yeni bir devlet arıyor. Emperyalist basından anlaşılabildiği kadarıyla bu konuma en yakın aday Suudi Arabistan. Dofar'daki devrimci hareketi bastırmak için İran ordusunu oraya gönderen, bölgedeki gerici emirliklerin kendi halklarına karşı bekçiliğini üstlenen İran Şahının yerini S.Arabistan Kralı Faysal ne kadar doldurabilir, onu zaman gösterecek. Şah Rıza gibi bir halk celladının yerine yenisini bulmak kolay değil.

Şah Rıza Tahran'da son günlerini yaşıyor. Gazetelerde yazıldığına göre ABD'den arazi arayışına bile girişmiş. Kaçtığı vakit oturacağı evi hazırlıyor olmalı. Şahın son umut olarak ortaya sürdüğü ordu muhalefet hareketini bastıramadı. Taşra vilayetlerinden devşirilmiş Türk, Kürt ve Belucilerden oluşan komando taburları da Şaha yardım edemiyor. Ölümü göze alıp kefenini giymiş yığınların önüne hiç bir silah geçemiyor.

Gelen haberlere göre İran tam bir kaosun içine gömülmüş durumda. Bankalarda para yok. Paranın değerinin astronomik bir hızla düşmesi yüzünden kimse parasını bankada tutmuyor. Ancak eldeki parayla bir şey almak da mümkün değil. Çünkü tüm dükkanlar kapalı. Arada bir açılanlarda da üç günde üç kat fiyat artıyor. Petrol grevi tüm yaşamı etkiliyor. Altı ay öncesinin büyük petrol ihracatçısı İran şimdi kendi hitiyacı kadar petrolü bile üretemiyor. Uluslararası ajansların duyurduğuna göre petrol rafinerileri toplama kamplarından farksız, ama süngü zoruyla da olsa İran işçilerini Şah için çalıştırmak mümkün değil. Petrol üretimi sıfır düzeyinde seyrediyor.

TASFİYECİLİĞİN SONU

Lenin Rusya'daki tasfiyecilik (likidasyonculuk) dan bahsederken şöyle diyordu: *"Tasfiyecilik yalnızca işçi sınıfının eski partisinin tasfiyesi (yani dağıtılması, tahrip edilmesi) demek değildir, o aynı zamanda proletaryanın sınıf bağımsızlığının yok edilmesi, onun sınıf bilincinin burjuva fikirleriyle bozuşturulması anlamına gelmektedir."*

Türkiye'de de tasfiyecilik, Rusya'daki gibi, kendilerine çeşitli misyonlar atfeden bir grup "imtiyazlı" aydının işçi sınıfının örgütsel bağımsızlığını inkar edici tavırları ile başladı. MC dönemlerinin yarattığı zor şartlardan yılan, bilimsel sosyalist mücadele gerçekliğinin kafalarda düşlendiğinden daha çetin bir iş olduğunu gören insanlar, yılgınlıkları inançlılıklarının üstüne çıkınca, düne kadar savundukları görüşlerden yan çizmeye, bir takım şeyleri yeni baştan düşünüp karara bağlama gereğinden dem vurmaya başladılar. Tartışma konusu yapmak istedikleri şeyler aslında dünya devrimci hareketinin yıllar öncesinden tartışıp çözüme kavuşturduğu en temel ilkelerdi. Bununla birlikte, yine de onlarla o zaman için oturulup tartışılabilirdi. Leninizmin ikna edici gücüne inananlar için en temel Leninist ilkeleri bile baştan alıp yeniden tartışmakta çok büyük bir sakınca yoktu. Leninizmi anlamamakta direnenlere onun zoraki öğretildiği ilk yer değildi ki Türkiye.

Ama tasfiyecilik çok kısa bir zaman içinde fikir platformunu aşıp aksiyon platformuna sıçradı. Kendi çaresizliklerini bilimsel sosyalizmin çaresizliği olarak algılayanlar ve çevrelerine de öyle göstermek isteyenler, belli çerçeveler dahilinde sürdürülecek bir ideolojik mücadelenin kendilerine hiçbir yarar sağlamayacağını anlayınca kafalarındaki şeyleri eyleme dökmekte; "baskın basanındır" düşüncesiyle, o zamana dek edinilmiş tüm bilimsel sosyalist örgütlenme ve mücadele deneyim bütünlüğünü hedef alan ani bir saldırıya girişmekte beis görmediler. Artık o noktadan sonra yanlış düşünen ama ikna edilebilir unsurlar olmaktan çıkıp doğrudan doğruya *parti yıkıcıları* konumuna düşmüş oldular. Kendisini inkar edenlere, yıkmak isteyenlere karşı devrimci bir partinin tutumu ne olursa onlara karşı da öyle tavır alındı. Tasfiyecilerin aslolan bilimsel sosyalist mücadele pratiğine saldırıları başarı sağlayamadı. Başarısızlıkları hiç tahribat yapmadıkları anlamına gelmiyor; sosyalist işçilerden pek çok bulamadılar ama henüz bilimsel sosyalizm mücadele pratiğini özümleme süreci içinde olan birtakım iyiniyetli insanları peşlerinden sürüklemeyi becerdiler. Yasal bir partide tesadüfen elde ettikleri bir yönetim çoğunluğuna dört elle sarılarak o yasal partiyi kendi tekkelerine dönüştürme "zafer"ini elde ettiler. Ama bu elde ettikleri "pirus zafer" onların mücadele dışına itilmiş yalnızlıklarını azaltmadı, daha da arttırdı. Kadrolarının yarıdan fazlasını atarak kendi hakimiyetlerini tesis edebildikleri bir yasal örgütün, esas canlı devrimci pratiğin sürdüğü alanda mücadeleyi yitirenlere hiçbir yarar sağlamayacağı baştan belliydi. Nitekim o zamandan bu yana geçen süreç oportünist hatlarının daha da derinleşmesinden başka bir sonuç doğurmadı.

Tasfiyeciler ele geçirdikleri yasal örgütün içini sadece kadrosal anlamda boşaltmadılar. Onu baştan beri izlediği bilimsel sosyalist hattan zorla ayırarak ideolojik ve politik anlamda da içini boşaltmış oldular ve ortaya çıkan boşluk tasfiyeci oportünist eğilimlerin yeşermesi için gayet elverişli bir ortam oluşturuyordu.

Zaten işçi sınıfının örgütsel bağımsızlığının inkarı hiçbir zaman o noktada kalmaz, kaçınılmaz olarak ideolojik ve politik bağımsızlığın da terkine varırdı. Türkiye'de tasfiyeciliğin izlediği süreç bu bilimsel doğruyu kanıtlamıştır. İşçi sınıfının örgütsel bağımsızlığını inkar edenler ideolojik ve politik olarak da işçi sınıfından yana tutarlı tavırlarda kalamadılar; bilim pusulasını atarak yelken açtıkları sularda derece derece burjuva-reformist konumlara yanaştılar, mevcut düzenin eklentilerinden biri oldular.

Artık varmış oldukları noktada onlardan işçi sınıfı mücadelesine bir yarar gelmesi mümkün değildir. Zaten nesnel olarak da hiçbir gelişme şansları kalmamıştır. Mevcut tekkelerini bile koruyamıyacaklardır. Şimdilerde anlaşıldığına göre işçi sınıfı içinde bilimsel sosyalist kadrolara dayanma gibi bir umutları kalmamıştır ve artık kendi oportünist görüşleri etrafında bir "kitle partisi" oluşturmak istiyorlar. Ancak bunda da yaya kalacaklar. Türkiye'de Marksizm adına maskeli ya da maskesiz reformizm yapanlar zaten mevcuttur. Kitleselleşebilselerdi onlar kitleselirlerdi. Tasfiyecilik artık serüvenlerinin sonuncusunu yaşamaktadır. Parti yıkıcılığı hiç bir ülkede hiç bir kimseye hayır getirmemişti. Bizim tasfiyecilerimiz de bu konuda istisna oluşturmuyorlar.

EMPERYALİZMİN ... GERİCİLİĞİ

Baştarafı 1. sayfada

karşı yeni müttefikler ve yeni ittifaklar arayış içinde. Sol... askeri güç NATO'nun çok daha etkin bir saldırı aracı haline getirilmesi için Avrupa'da askeri harcamalar arttırılıp tüm bir askeri entegrasyona ulaşma çabaları sürdürülürken diğer yandan, büyük bir olasılıkla ÇHC, Japonya ve ABD ittifakıyla gelişecek yeni bir saldırı paktı oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bu gelişmeler aynı zamanda, Pekin'deki maoculuğun anti-sovyetizm, anti-komünizm histerisinde ulaştığı yeni boyutları sergilemektedir. ABD'nin ÇHC ile ilişki kurma kararı, İngiltere ve Fransa'nın ÇHC'ye silah satma girişimleri Pekin maocu kliği ile emperyalistler arasındaki sıkıfıklaşmanın çeşitli parçalarını oluşturmaktadır. Sosyalist ülkeler ve dünya ilerici, barışsever kamuoyu bu türden çabaların dünya barışı açısından olumsuz gelişmeler olduğu noktasında görüş birliği içindedirler.

Sosyalist ülkeler bugün silahsızlanma mücadelesinin, dünya barış mücadelesinin başını çekmektedirler. Onlar samimi olarak silahsızlanmadan, harp sanayiine ayrılan kaynakların halkların refahı için kullanılmasından yanadırlar. Ama bu hiçbir zaman tek taraflı silahsızlanıp saldırgan emperyalizm karşısında savunmasız duruma düşme anlamına gelmemektedir. Emperyalizm varoldukça, gerici güçler kendi egemenliklerini korumak için yeni ve daha saldırgan yöntemlere dünya halklarını tehdit ettikçe; dünya barışının temel güvencesi olan sosyalist sistem askeri gücünü emperyalizmi caydırmaya ve gereğinde geri püskürtmeye yeterli düzeyde hazır tutacaktır. Ta ki emperyalist saldırganlık yeryüzünden silinene kadar.

Emperyalist-kapitalist sistemin yeni yüzü, onun talancı ve soyguncu özünü bir kez daha sergiliyor. Ekonomik ve siyasi etkisini giderek yitirdiğini ve bu açığı kapatmak için askeri saldırganlıktan medet umduğunu açık olarak ortaya çıkarıyor. Ancak unutulmamalıdır ki ne yeni saldırı paktları ne de yeni silahlar uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketinin engin desteğiyle ve dünya sosyalizminin öncülüğünde kurulacak olan özgürlük ve barış dünyasını engellemeye yetmeyecektir.

Baştarafı 1. sayfada

maceraları tam bir fiyasko olmuştur. Rüzgar ve fırtınadan dolayı Karadenizde yolunu kaybeden ve bu yüzden bir süre limanına dönemeyen bir balıkçı motoru haberini duyan Aydınlıkçılar hemen bir senaryo uydurdular ve "Ruslar balıkçı teknemizi kaçırdı" diye yayına başladılar. Bundan sonra da bu minval üzerine yalanlarını geliştirdiler. Nerdeyse "balıkçı teknemizi kurtarmak için Rusya'ya savaş açalım" diyeceklerdi. Tekne biraz daha yitik kalsa kimbilir belki Aydınlık gazetesinde "çok güvenilir kaynaklardan öğrenildiğine göre" balıkçı Şevket Reis'in Sovyetler Birliği'nde gördüğü "işkence"leri okurduk. Belki Aydınlık gazetesinin senaryosu daha gelişir Şevket Reis o sosyalizm düşmanlarının kafalarında muhayyel kamplara gönderilirdi, vb. vb. Bunlara benzer çok senaryolar yayınlanmıştır Aydınlıkta ve diğer gerici basında.

Bereket fırtına dinince tekne limanına döndü de Aydınlık yazarları senaryolarını daha da geliştirme fırsatı bulamadılar. Ama her yazdıklarının, her dediklerinin yalan olduğu, kalemlerinin ABD emperyalizminin hizmetinde kiralık olduğu bu olayla bir kez daha açığa çıktı.

1979 DÜNYA ÇOCUK YILI

Baştarafı 1. sayfada

işten çıkarabildiği çocuklar, ucuz olduğu kadar en uysal işgücü kaynağıdır da. Bunun dışında çocuğun hiçbir insani özelliği onları ilgilendirmez. Onun eğitimini, sağlığını ve ahlakını burjuvazi dert edinmez. Çalışma ve yaşama koşullarının ahlak bozucu etkisiyle suça itilen veya toplum dışına düşen çocuklarla ilgilenmek artık patronların değil, polisin mahkemelerin ve islahevlerinin görevidir.

Çocuğun korunup geliştirilmesi için kapitalist devlet de elinden geleni ardına koymaz (!) Hayatın ilk yıllarında burjuva ideolojisinin değer yargılarını önce ailesinden öğrenen çocuk daha sonra devlet okullarında kapitalizmin yoz kültürüyle şartlandırılır. Okutulan ders kitaplarından oyuncaklara, öğretilen şarkılardan televizyon reklamlarına kadar burjuva ideolojisinin bütün aygıtları çocuğun kişiliğinde bencil, çıkarcı, rekabetçi, saldırgan, savaş yanlısı etkilerini gösterir.

Azgelişmiş ülkelerdeki çocukların durumu ise bin defa daha berbattır. Geri kalmış ülkelerdeki 2 milyar insanın 860 milyonunu çocuklar oluşturmaktadır. Bunların 350 milyonu en ilkel beslenme ve sağlık hizmetlerinden bile yoksundur. Kapitalist yoldan kalkınma çabası bu ülkelerin çocuklarına açlık ve sefaletten başka bir şey vermemiştir.

Bu 350 milyon çocuğun 20 milyonu ise bizim çocuklarımızdır. Yeterli beslenmeyen, en basit eğitim ve sağlık hizmetlerinden, hatta can güvenliğinden yoksun, dünyaya gözlerini sefalet içinde açmış, sevgiye, bakıma ve korunmaya muhtaç tam 20 milyon çocuk! Bunların büyük bir çoğunluğu kırsal kesimde veya kentlerde ağır çalışma şartlarının altında ezilmeye mahkum edilmiştir. Tüm sektörlerde çalıştırılan çocukların sayısı 4 milyon civarındadır. Resmi istatistiklere göre Türkiye'de yaşayan 12-14 yaş arasındaki 3 milyon çocuğun 1 milyondan daha fazlası çalışmaktadır. Hem de günde 10-12 saat en ağır işlerde sendikasız, sigortasız, dayak ve angaryayla çalıştırılmaktadır. Bu 3 milyon çocuğun sadece 1 milyon 200 bini ilkokula devam edebilmektedir. Kreş ve yuva gibi olanaklardan yoksun olan işçi çocukları ise, her türlü kötü etkilenmelere açık bir şekilde başı boş büyümeye terkedilmektedir. Daha ufacık yaşlardayken kötü alışkanlıklar edinmeye başlayan ve suça itilen çocuklarımız islahevlerini ve hapishaneleri doldururlar. Oralarda "ıslah edilen" çocuklara, çıktıktan sonra devlet bütün kapılarını ardına kadar açar (!) Onlar şu yollardan birini özgürce seçme imkanına sahiptirler: hırsızlık, uyuşturucu madde alışkanlığı, fuhuş ve pornografi ticareti... Türkiye'de iş bulamayıp yurt dışına giden işçilerimizin çocukları da içler acısı bir durumdadırlar. Ailesi çalıştığı için yeterli ilgi ve şefkati göremeyen bu çocuklarımızın çoğu, eğitim imkanlarından da yoksundurlar. Okul çağında olduğu halde yüzbinlerce çocuk ne Almanca ne de Türkçe eğitim görememektedir.

Türkiye'de ve bütün diğer kapitalist ülkelerde çocuk hakları göz göre göre çiğnenmektedir. Bugün Çocuk Hakları Evrensel Beyannamesinde belirlenen ilkelerin hayata geçirildiği toplumlar yalnızca sosyalist toplumlardır. Çünkü sosyalizm insan üzerindeki sömürüyü ortadan kaldırmakla onun bütün insani özellikleri üzerindeki baskıyı da ortadan kaldırmış, yaratıcı etkinliğini sınırsızca geliştirme özgürlüğü ve olanaklarını getirmiştir. Böylelikle çocuk üzerindeki sömürü ve baskı da tamamen ortadan kalkmış olmaktadır. Sosyalist toplumun çocukları artık kapitalizmin kör kanunlarının esareti altında büyümemektedirler. Onlar yaratıcı faaliyetlerini özgürce geliştirerek komünizmin kuruluşunun aktif ve bilinçli insanları olarak yetişmektedirler. Sosyalist devlet tarafından korunan ve özel bakım gören çocuk, doğduğu andan itibaren hatta doğmadan evvel devletin korunması altında büyümektedir. Sınıf ayrıcalıklarının ortadan kaldırıldığı sosyalizmde "imtiyazlı tek sınıf" çocuklardır. Gazeteci M. Ekmekçi Sovyetler Birliği izlenimlerini naklederken, otobüsde yetmişlik bir ninenin minnacık bir çocuğa kalkıp yer verdiğini hayretle anlatıyor. Sosyalist toplumun insanları çocuklarını gözbebekleri gibi korurlar. Çünkü onlar yarının, sınıfsız toplumun ve barışın teminatıdırlar. Piyoner teşkilatlarında örgütlenen çocuklar çağdaş ve bilimsel bir eğitime tabi tutulurlar. Evrensel kardeşlik ruhuyla, bencillikten uzak, kollektif bir yaşam için hazırlanırlar. Tabii onların mesleki eğitimleri de burjuva toplumundaki eğitimden çok farklıdır. Çocuğun yetenekleri, ailesinin ve devletin yardımıyla ortaya çıkartılır ve bu yetenekleri bağımsızca geliştirme imkanları sağlanır kendisine. Kapitalist ülkelerde olduğu gibi çocukların kafası pratikten kopuk, bin türlü gereksiz ve köhnemiş bilgiyle doldurulmaz. Çünkü bilimsel bir eğitim sistemi içinde öğrendiklerini pratikte doğrulama imkanına sahiptirler. Mevcut yeteneklerini geliştirirken yeni beceriler de kazanıyor. Mutlu ve sağlıklı bir çocuklar devresi geçiren bu insanların suça itilip toplum dışına düşmeleri elbette mümkün değildir.

Çocuklarımızın geleceği sosyalizmdedir. 1979 Çocuk yılında çocuklarımıza iyi bir gelecek hazırlamak için sosyalizm mücadelemizi güçlendirmeliyiz. Sosyalizm uğruna harcayacağımız bütün gayretler, yapacağımız bütün fedakarlıklar evlatlarımız için yaptığımız fedakarlıklardır. Çocuklarımız sosyalizmi yaşamalıdır. Çünkü onlar buna herkesten çok lâyıktır.

Bu kaosun içinde Şah rejiminin hala ayakta durmasının tek nedeni muhalefet hareketinin bütün kitleselliğine rağmen iktidar olacak düzeyde bir örgütlülükten yoksun olması. Emperyalistlerin de şu anda tek umudu muhalefetin bu durumu. Ama fazla umutlanmaları için bir neden yok.

Şah aleyhtarı yığınsal gösterilerin başını kentlerde işçi sınıfı çekiyor. "Ak Devrim" adı altında yürütülen tarımda kapitalistleşme ve yüksek petrol gelirleri sayesinde gerçekleştirilen hızlı kapitalist sanayileşme sonucu İran'da gerçekten önemli büyüklükte bir işçi sınıfı ortaya çıktı. İşçilerin çoğunluğunu son on yıl içinde kentlileşen eski köylüler oluşturuyor. Geleneksel, uyumcu küçük burjuva düşünüşünden kopmuş, ama henüz tam bir proleter bilinç düzeyine ulaşamamış, yine de sınıf içgüdüsü ile sömürüye, baskıya, Şahcı zorbalığa ve emperyalist tahakküme tepki duyan işçiler bugün İran işçi sınıfının genel zihniyetini belirlemekte.

Muhalefet hareketi içinde dinsel motifler ağırlık taşıyor. Ama hareket bir din seferi değil. Yığınları esas bir aradamücadeleye sevkeden şey emperyalist tahakküme, Şah işbirlikçiliğine ve zorbalığa karşı duydukları nefrettir. Nitekim din liderleri bu mücadeleye karşı tavırları ölçüsünde ön plana çıkmışlardır. Son bir yılki dönem içinde yığınların bu duygularına tercüman olamayanlar sahneden silinirken Humeyni'nin tek isim olması onun Şaha karşı izlediği uzlaşmaz tutum sayesinde olmuştur.

İran'daki karışıklıklar Şah gitmeden durulmaz. Ancak yirmi beş yıllık Şah despotizmi tüm kendi alternatiflerini ezmiş, yaşatmamış. Baskı ve kıyıma dayanabilen bir tek Komünistler var; bu yüzden bugün muhalefet hareketi içinde en örgütlü gücü onlar oluşturuyor. İran'ın bugünkü ortamında ise örgütlülük büyük avantaj. Gerek Ulusal Cephe, gerek dinci hareketler TUDEH'ten daha yığınsal kuşkusuz. Ama onun kadar örgütlü değiller. Bu yüzden Carter İran'da Şahtan başka kimseye güvenemiyor, her şeye rağmen onu sonuna kadar desteklemek zorunda kalıyor. Ama Şahı Carter bile kurtaramayacak.

Somoza güç durumda

Anastasio Somoza Latin Amerika halklarının yakından tanıdıkları tipten bir diktatör: ABD emperyalizminin kuklası, kendi halkının üzerinde yabancı tekel çıkarlarının bekçisi, eli kanlı bir kasap. İşte bu Somoza'yı artık ABD'deki efendileri bile istemez hale geldi. Nikaragua'da yükselen halk muhalefeti Somoza'nın ABD tarafından desteklenmesinin kârlılığını her gün biraz daha azıltıyor. Pentagon bir aydır Somoza'yı bir referanduma başvurmaya ve referandum aleyhine sonuçlanırsa iktidardan çekilmeye zorluyordu. Somoza da buna razı olmuştu gerçi ama son anda herhalde gözünü kana bürüdü, koltuğu tatlı geldi, paralı "ulusal muhafız"ların koruduğu sarayında yaptığı basın toplantısında "çekilmek için halk oylamasına baş vurmasını"nın mümkün olmadığını açıkladı.

Nikaragua'daki muhalefet güçleri içinde önemli bir yer tutan Sandinista gerillaları, Somoza'ya karşı yürütülen mücadelede yeni bir aşamaya gelindiğini ve yakında "ikinci raund"un başlayacağını belirtiyorlar. Sandinist Cephe Latin Amerika'da yıllardır artık gelenekselleşmiş olan popülizmin ağır bastığı bir halk hareketi. Sandinist liderler kendilerini "aydın ve yurtsever Nikaragua'lılar" olarak adlandırıyorlar. Marksist olmadıklarını ve Nikaragua'nın yeni bir Küba olmasını arzulamadıklarını açıklayan bu daha çok küçük burjuva kökenli radikal hareketin önderleri, amaçlarının ve siyasi programlarının "çoğulcu demokrasi" ye dayalı "yeni bir Nikaragua" olduğunu belirtmektedirler.

Bugün Nikaragua'da muhalefet hareketi içinde tam bir netleşme durumu söz konusu değildir. Muhalefet güçlerinin çoğunluğu henüz kendi sınıfsal konumlarını belirginleştirme süreci içindeler. Nikaragua Sosyalist Partisi bu süreç içinde diğer muhalefet güçlerindeki yanılgıların üstesinden gelinmesi, nesnel durumun dayattığı kökten önlemlerin alabildiğince geniş bir cephe tarafından benimsenmesi için mücadeleyi sürdürüyor. Sandinistler de "marksist olmadıkları"nı ileri sürüyorlar ama onların Küba'dan ve bilimsel sosyalizmden esinlenmediklerini söylemek de mümkün değildir. Unutulmamalıdır ki Latin Amerika Küba deneyimini yaşamıştır ve Küba devrimci hareketinin Latin Amerika halklarına sunduğu örnek daha birçok ülkedeki gelişimler üzerinde etkilerini gösterecektir.

ABD

ABD: Emperyalizmin en büyük metropolü için 1978 yılı ekonomik güçlüklerle dolu bir yıl oldu. Yeni yılda da bu güçlüklerin üstesinden gelinmesi pek mümkün gözükmüyor. 1978 yılı önde gelen emperyalist devletler arası çelişkilerin hızlanmasına sahne oldu. Sert sürdürülen "para savaşı" bu çelişkilerin en önemli yansımalarından biriydi. 1978 yılında ABD doları Federal Alman markına göre yüzde 13, Japon yenine göre yüzde 11 değer yitirdi. Halen de yitirmeye devam ediyor. ABD dış ticaret açığı kapanmadı, daha da arttı. İşsizlik oranının önümüzdeki yıl ortalama yüzde 6.3'e yükseleceği bekleniyor. Bütün bunlara karşılık, ABD yönetiminin ekonomik politikası ücretleri dondurmak şeklinde. Hayat pahalılığının resmi istatistiklere göre yılda yüzde 8.9 hızında arttığı ABD'de, Pentagon, işçi ücretlerindeki artışı yüzde 7 tavanından öteye çıkarmamaya çalışıyor. Mevcut eğilimlerin devam etmesi beklenen yeni yılda, bunalımın faturasının kendilerine ödetilmesine karşı çıkacak olan işçilerin tepkileri de artacak. Bütün bunlar 1979'da ABD yönetiminin işini daha da zorlaştıracağa benziyor.

Latin Amerika

LATİN AMERİKA'daki askeri dikta yönetimleri halkın dikkatini gittikçe artan ekonomik bunalımdan uzaklaştırıp başka yerlere çevirmek için kıtada bir takım suni gerginlikler yaratma yoluna gidiyorlar. Şili ile Arjantin arasında, üzerinde kimseninyaşamadığı bir iki ada yüzünden çıkan gerginlik bunun açık bir örneği. Karşılıklı savaş tehditleri savuran her iki ülkede de silahlı kuvvetler henüz alarm halinde. Guatemala'daki askeri diktatörlük de 1979 yılında bağımsızlığına kavuşması beklenen *Belize*'yi ilhak özlemlerini açığa vurmaktan çekinmiyor

Namibia

NAMİBİA'da 7 Aralık'ta yapılan sözde "seçim"i Namibia halkının bağımsızlık ve kurtuluş için savaşan örgütü SWAPO boykot etmişti. Silah zoruyla sandık başına götürülüp Güney Afrika ırkçılığının kuklalarına oy vermeye zorlanan halkın gerçek iradesini yansıtmıyor seçim sonuçları. Zaten bütün baskılara rağmen seçime katılma oranı Güney Afruka diktatörlerinin sandıklarının çok altında kaldı. SWAPO örgütü BM denetiminde yapılmayacak tüm seçimleri boykot edeceğini ve silahlı kurtuluş mücadelesini sürdüreceğini açıkladı.

ÇHC'de son durum

Çin Halk Cumhuriyeti'nde toplumsal ve ekonomik hayat yeni sarsıntılar eşiğinde. Maocu rejim hiçbir zaman istikrarlı olmamıştı ama bu özelliği son günlerde iyice belirginleşiyor.

ÇHC yetkililerinin demeçlerinden çıkarılabildiğine göre bugün ülkenin yeni kararlar eşiğinde olduğu anlaşılıyor. Mao'nun ölümüne kadar yürürlükte olan teknolojide kendi kendine yeterli olma, sanayi merkezlerinin komünlere dağıtılması, üniversite ve bilimsel kurumlarda çalışanların maocu düsturlar doğrultusunda "yeniden eğitim" için köy komünlerine gönderilmesi, dondurulmuş işçi ücretleri ve bunlara benzer önlemler Çin ekonomisini öyle bir çıkmaza sokmuştu ki, bugünkü Pekin yönetimi bir yandan kendisinin Mao'nun gerçek ve tek mirasçısı olduğunu kanıtlamaya çalışırken öte yandan da Çin'in toplumsal ve ekonomik hayatındaki bozuklukları bir ölçade giderebilmek için bu yukarıdaki maocu önlemlerden vazgeçmek zorunda hissediyor kendini.

Şu anda Pekin mahreçli bütünsel bir Mao Tse Tung eleştirisi yok ama "büyük serdümen" kıyısından köşesinden eleştirilmeye başlandı bile. Başta ekonomik ilişkilerin düzenlenmesi olmak üzere birçok alanda maocu doktrinlerin yerine yenileri ortaya sürülmekte. Geçen onyılın başında ÇHC'yi diğer sosyalist ülkeler topluluğundan ayırırken sosyalist ekonomi alanında en önemli ilke uyuşmazlıkları olarak ileri sürdükleri "maddi müşevvikler", üretimin büyük ölçekli birimler eliyle yapılması, işletme yönetiminin profesyonelce yürütülmesi, ekonomide merkezi ve sıkı bir denetimin gerekliliği gibi konularda bugünkü Pekin yönetimi Mao'nun o zaman savunduğu görüşlerden tamamen farklı şeyler savunuyor ve pratiğiyle bu farklılığı derinleştiriyor.

Ama maoculuk sürüyor. Çünkü maoculuğu sadece ekonomik bir takım görüşlerle izah etmek olanaksız. Maoculuğun esas özü olan milliyetçi, anti-komünist, anti-sovyetik, gerici nitelikler bugünkü Pekin önderliği tarafından aynen sürdürülüyor. ABD'nin koltuk altına giren Pekin, tam istim anti-komünist ve anti-sosyalist yaygaralarını sürdürüyor. Bu konuda en eski dostları Tiran'ı bile gücendirmelerine şaşmamak gerekir.

Maoculuğun, ideolojik ve politik özü aynen sürerken, ekonomik muhtevada bazı yenilenmelere doğru gitmesi aksinin mümkün olmamasından ileri geliyor. Ancak bu yenilenmeler Çin'deki çelişkileri gidermeyecek, daha da derinleştirecek. ABD emperyalizminin koluna girmek için ABD tekellerine ardına kadar açılan kapılardan Çin pazarına giren yabancı tekelci sermayenin yapacağı yıkıcı etkileri şimdiden bile sezmek mümkün. Birtakım hesapları olmasa, ABD yöneticileri Taiwan'ı küstürüp ÇHC ile diplomatik ilişkilere girmezler. Şu anki dönemde, ABD emperyalizminin çıkarları ile Pekin'deki yönetim kliğinin çıkarları çakışıyor. İkisi birlikte, Japonya'yı da yanlarına alarak Sovyetler Birliği'ne karşı karanlık hesaplar peşindeler. Çin halkının bu hesaplara rıza gösterip göstermiyeceğini zaman içinde göreceğiz. Muhakkak olan şu ki, Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun 30. yılında maoculuğun işi her zamankinden daha zor.

Yunanistan Komünist Partisi'nden

Yunanistan Komünist Partisi 10. Kongresini 1978 Mayıs ayı içinde yapmıştı. Bu Kongrede Yunanlı Komünistler başka birçok önemli kararın yanında Parti Programında da bazı değişikliklere gitmişlerdi. *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisinin geçen sayısında YKP Merkez Komitesi Politbüro üyesi G. Farakos Kongrenin Parti programı üzerinde yaptığı değişiklikleri inceliyor. Bu yazıdan yararlanarak Yunanistan komünistlerinin ülkelerindeki ve dünyadaki devrimci hareketin temel sorunları hakkındaki görüşlerini aktarıyoruz

YKP programı, bugün Yunanistan'ın sosyalizme geçmek için bütün nesnel maddi önkoşullara sahip olduğunu, ancak öznel koşullar için aynı şeyin söylenememeyeceğini belirtiyor. Yunanistan'ı "orta gelişkinlikte kapitalist bir sanayi-tarım ülkesi" olarak tanımlayan Program böylece Yunanistan'ın gelişkin bir kapitalist ülke olduğunu ileri süren ve ona uyğun taktiklar savunan revizyonistlerle ayrım çizgisini çekmiş oluyor.

Yunanistan komünistleri ülkelerindeki devrim hareketi hakkında şu stratejik saptamayı yapıyorlar: "Yunanistan sosyalizme iki aşamadan oluşan aynı devrim sürecinden geçerek varacaktır: Birincisi anti-emperyalist, anti-tekelci ve demokratik aşama; ikincisi sosyalist aşama." 10. Kongrede getirilen değişikliklerden biri de devrimden önce öngörülen çeşitli reformları gerçekleştirecek bir "yeni demokrasi" aşamasından vazgeçilmesi oluyor. Farakos'a göre, cunta günlerinde belli bir geçerliliği olan bu madde, bugünün şartlarında, anti-emperyalist, anti-tekelci demokratik devrimi gerçekleştirme ve bir demokratik halk devleti kurma yolundaki stratejik hedefi bulandırıp muğlaklaştırmaktan bir işe yaramayacaktı.

Bu stratejik hedef saptamaların ötesinde, YKP programı, toplumun barışçı yada barışçı olmayan yoldan devrimci yeniden kuruluşu sorunu hakkında, Partinin gerici güçlerin davranış tarzına bağlı olarak her iki biçimi kullanmaya hazır olması ve halkı hazırlaması gerektiğine ve bir biçimden öbürüne geçebilecek durumda olması gerektiğine işaret ediyor.

Son yıllarda gerek Yunanistan'da gerek dünyanın diğer ülkelerinde bazı tartışmalara konu olan *proletarya diktatörlüğüne* dair Yunan Komünistlerinin görüşleri Programda şöyle özetleniyor:

"Hangi somut biçime bürünürse bürünsün, sosyalist devlet sınıfsal özü bakımından öteki emekçi halk katmanlarıyla bağlaşıklık içindeki işçi sınıfının devrimci iktidarı, sosyalizmi kurmaya ve savunmaya yetenekli bir iktidar olacaktır. Başka bir deyişle, proletarya diktatörlüğü olacaktır."

Ayrıca Kongre, "her kardeş partinin kendi ülkesinin devrimci dönüşümü için kendi yolunu seçme hakkı"nın esas olduğunu belirtmekle birlikte, "Eurokomünizm teorisine karşı olduğunu" da kesinlikle açıklığa kavuşturdu.

Yunanistan'ın dış politikası konusunda Parti eski görüşlerini muhafaza ediyor; NATO ve onun ekonomik dayanağı olan emperyalist AET birliğine üye olunmasına karşı çıkıyor. Yunanistan Komünist Partisi, "Yunanistan'daki tüm hastalıkların ana kaynağı, demokratik ve toplumsal ilerlemenin başlıca engeli olan emperyalist bağımlılıktan kurtulunması için" mücadeleye devam ediyor.

kitle

FAŞİZMİN VE GERİCİLİĞİN HESAPLARINI BOŞA ÇIKARMAK İÇİN ETKİN BİR SİLAH:

İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİ

İşçileri, emekçileri, ezilen ulus halkını zor günler bekliyor. Demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedildiği, halk muhalefetinin süngü gücüyle engellendiği, grevsiz, direnişsiz bir Türkiye, emperyalizm ve yerli gericilik için bir sömürü cenneti olarak görülüyor.

Hükümet, Maraş'taki faşist katliamdan sonra 13 ilde sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim ilan edilen iller Türkiye nüfusunun üçte birini içine alıyor. Birçok Doğu ilinin yanısıra, emekçi halk hareketinin en yoğun ve Türkiye çapında belirleyici olduğu büyük sanayi ve yerleşim merkezleri de sıkıyönetim kapsamına alındı.

Egemen sınıflar, süngü zoruyla, olağanüstü baskı organlarıyla demokratik halk muhalefetini geriletmeyi ve bu kavganın en diri gücünü oluşturan işçi sınıfımızı mücadeleden alakoymayı hesaplıyorlar.

Türkiye işçi sınıfı, olağanüstü yönetimlerin kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. Emekçi halkımız, 56 yıllık cumhuriyet tarihinin her dört gününden birini sıkıyönetimler altında geçirdi. Geriye kalan üç günün büyük bir kısmı da tek parti, milli şef, Menderes ve Milliyetçi Cephe cendereleri altında geçti. Sıkıyönetim mahkemelerinde binlerce işçi lideri, işçi sınıfı sosyalisti ve ilerici-demokrat aydın yargılandı. Yargılananların büyük bir çoğunluğu zindanlarda, kalebent olarak sürgünlerde çile doldurdu. İşçi sendikaları kapatıldı, ekmek ve özgürlük isteyen işçilere kurşun ve süngü dağıtıldı.

Egemen burjuvazi, demokratik özgürlükler üzerinde yeniden ve resmi bir kimlikle baskı tezgahlama çabasında. Faşist teröre karşı alınacak resmi tavır ne olursa olsun; önümüzdeki toplu sözleşme yılını grev tehdidi olmaksızın geçirmek, işçi sınıfımızı daha ağır koşullarda sömürmek ve emekçilerin her türlü ekonomik ve demokratik kazanımına el koymak olanağına ancak olağanüstü yönetim koşullarında kavuşabileceğini bilen burjuvazi, sıkıyönetim hararetle savunuyor.

Demokratik halk güçleri için, mevcut koşullarda gericiliğin karanlık hesaplarını boşa çıkartmak üzere demokrasi mücadelesini kesintisiz sürdürmek büyük önem taşımaktadır. Emekçiler, demokratik kazanımlarını gerici baskılara karşı korumalıdırlar.

Toplumumuzun en demokrat sınıfı olarak işçi sınıfı bu kavganın başında yer almak zorundadır. Anti-faşist mücadelenin sonuç alıcı başarılara ulaşabilmesi, herşeyden çok işçi sınıfının kendi birliğini pekiştirerek diğer demokrasi güçlerine birlik konusunda örnek olmasını gerekli kılmaktadır. İşçi sınıfımız birlik içinde davranabildiği ölçüde demokratik hareketi sürükleme yeteneğine de sahip olacaktır. Çünkü onun gücü birliğinden gelmektedir.

Türkiye işçi sınıfı hızlı bir gelişim süreci yaşamaktadır. İşçiler arasında dinsel, etnik ya da bölgesel temellere dayalı ayrılıklar gitgide etkisizleşmekte, sınıf olma bilinci ve birlik eğilimi gelişmektedir. İşçi sınıfımız aynı zamanda, gerici burjuva ideolojilerinin etkisinden de hızla kurtulmakta, devrimci ve demokrat konumları yığınsal olarak benimsemektedir.

İşçi sınıfının politik ve sendikal birliği henüz sağlanabilmiş değildir, kısa vadede de sağlanacağa pek benzememektedir. Ama ekonomik bunalımın ağırlaşan yükü, geçim şartlarının giderek kötüleşmesi, toplu işten çıkarma tehditleri ve faşizmin aralıksız süren saldırıları, işçi sınıfımızın saflarında birlikte davranma ihtiyacını yükseltmektedir.

Bugün işçi sınıfının eylem birliği, yalnızca işçi sınıfı için değil, tüm demokrat kamuoyu için acil bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır. Faşizme karşı işçilerin eylem birliği, herşeyden önce toplumda güçlü bir anti-faşist otoritenin somutlanmasını sağlayacaktır. İşçi sınıfının eylem birliği, anti-faşist hareketin bugünkü nisbeten kısır seyrinden de kurtulmasına katkıda bulunacak başlıca yoldur.

16 Haziranlarda ve 1 Mayıslarda çok sınırlı ölçüde olmasına rağmen gerçekleştirilen eylem birliğinin uyandırdığı geniş yankılar ve TÜRK-İŞ, DİSK diyalogunun demokrat kamuoyunda ilk anda ortaya çıkardığı umut ve ilgi hatırlanacak olursa toplumun böylesi bir güce duyduğu ihtiyaç daha iyi anlaşılır. İşçilerin eylem birliği, sendikalar içindeki faşist ve gerici güçlerin manevra olanağını daraltacağı gibi, faşizmin geriletilmesi konusunda hükümetten umutlarını kesen kitlelerin umutsuzluğa sürüklenmesini önleyip, onları yeni bir şevk ve heyecanla mücadeleye seferber edecektir.

Eylem birliği, tabanda va tavanda adım adım kazanılacaktır. Bu konuda, uzlaşmacı ve gerici sendikacıların göstereceği olumsuzluklar, devrimci işçileri yollarından alakoymamalıdır. Eylem birliği gerçek temellerine fabrikalarda, sanayi bölgelerinde, emekçi mahallelerinde oturacaktır.

İşçilerin, anti-faşist mücadelede eylem birliğinin gerçekleştirilmesi, egemen sınıflar için, şimdiye kadar yapılanlardan kat kat güçlü bir ihtar olacaktır.

Zor günler aşılacaktır. Dökülen kanların ve akan gözyaşlarının ufkunda aydınlık yarınlara olan inancımız daha da güçlenmektedir. Saflar halinde elele tutuşmuş emekçiler ufka doğru koştukça sabah çok daha erken ve güzel olacaktır.

SENDİKAL HAREKETİN BİRLİĞİ GERÇEKLEŞECEKTİR

Sınıf mücadelesinin ülkemiz koşullarında kazandığı ileri boyutlar, işçi sınıfımızın sendikal birliğinin gerçekleşmesini somut bir görev halinde gündeme sokmaktadır. Sıkıyönetimler ve baskı yasaları ile emekçi halk hareketinin yolunu kesmek isteyen burjuvazi, işçi sınıfı hareketini bölmek ve zaafa uğratmak için elinden geleni arkasına koymamaktadır. İşçi sınıfı hareketinin bölünmüşlüğü ve belli zaaflarla malul olması ekonomik buhranın tüm yükünün emekçilerin üstüne yıkılması için burjuvaziye cüret vermektedir. Otomotiv sanayiinde ve tekstil sanayiinde toplu lokavtların başlayacağı söylenmektedir. İlan edilen sıkıyönetimle birlikte grevler ve işçi toplantıları sınırlandırılmıştır. Işçi sendikaları üzerinde yoğun bir denetim oluşturulmuştur. Önümüzdeki aylarda işin sendikaların çalışmalarına fiilen müdahale etme boyutlarına vardırılacağını söylemek kehanet olmaz. Metal sanayiinde ve birçok kamu iktisadi teşekkülünde toplu sözleşme yılı olan 1979'a tekelci burjuvazi "huzur" içinde girmektedir.

İşçi sınıfının her kıpırdanışından ölesiye korkan burjuvazi ortak sınıfsal çıkarların kaçınılmaz sonucu olan işçi sınıfı hareketinin birliğini parçalamak için her türlü provokasyonu tezgahlamaktadır. Kimi yerde Türk, Kürt, Arnavut, Pomak, Laz, Çerkes, Arap diye bölünmek istenen işçiler, kimi yerde dinsel inanışlarına göre ayrıştırılmaya çalışılmaktadır. (Alevi, sünni, gayrimüslim vb. gibi) Bazı yerlerde yerli işçi-yabancı işçi ayrımı körüklenmektedir. İşçi sınıfımızı ekonomik ve demokratik çıkarlarının gerektirdiği siyasi şekillenme ve mücadele biçimlerinin dışında tutmak isteyen burjuvazi, burjuva partilerini birer seçenek olarak işçi sınıfımıza dayatmak istemiştir. Hatta burjuva partilerinden birinin tercihi sorunu işçiler arasında ayrılık ve düşmanlık aracı haline getirilmiştir. (Geçmişte acı sonuçlarını gördüğümüz DP-CHP hırlaşması vb.) Burjuvazi için işçilerin şu veya bu burjuva eğilimine sempati duyması fazla önemli değildir. Onun için önemli olan işçi sınıfının tarihsel eylemine ve devrimci ideolojisine yabancılaşmasıdır

İşçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanması sorununa ivedilikle eğilen DİSK, sorunun çözümüne yönelik çalışmalar yapmayı eylem programının başına koymuştur. (DİSK Ören toplantısı kararları). Sendikal birliğin ancak demokratik yapı ve işlerliğe sahip sendikalar zemininde gerçekleşebileceği açıktır. Tüzüklerin demokratikleştirilmesi, genel anlamda ilerici ve demokrat prensiplerin kabulü temelinde, işçilerin özgür iradeleriyle her işkolunda sendikal birliği gerçekleştirmeleri, tekelci burjuvazinin ve gerici müttefiklerinin suratında okkalı bir tokat halinde patlayacaktır.

Sendikal birliğin sağlanmasının en önemli yönünü işçi sınıfının bağımsız ideolojisi doğrultusunda sürdürülecek politik eylem oluşturmaktadır. İşçi sınıfı partisinin hayatın her alanında güçlenmesi ekonomik mücadele planında da yansıyacak, sendikaların devrimcileşmesi ile birlikte işçi hareketinin birliği sağlanacaktır. Fakat bu aşamaya gelinceye değin işçi sınıfı saflarında suni ayrılıklar yaratmamak, mümkün olduğunca büyük ve güçlü sendikalarda, işçilerin en geniş gönüllü birliğini savunmak büyük önem taşıyan ve asla savsaklanmaması gereken bir husustur. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz genel dağınıklık koşullarında işçi sendikaları arasında birleşmelerin belli tavizler gerektirdiği kabul edilmeli; genel demokrat prensipler ve demokratikleştirilmiş tüzükler kapsamında, bundan kaçınılmamalıdır. Kendi küçük dükkanları ve oportünist hesapları yüzünden sendikal hareketin birliğini engellemek isteyecek olanların yüzleri her fırsatta teşhir edilmeli, bu unsurlar engel olma durumlarını ısrarla sürdürdükleri sürece merkeziyetçi icraatın gerekleri yerine getirilmelidir. Bu yönde gelişebilecek olumsuz eğilimlerin başlıcası, sendikaların başında ne pahasına olursa olsun kendi gruplarının bulunmasını emekçi halk hareketinin iktidar mücadelesindeki başarısının koşulu olarak görenlerdir. Bu eğilimler "devrimci lafazanlıklarla" kamufle edilmiş olarak ortaya atılabilirler. Yine bu eğilimler işçi sınıfı tarafından tasvip görmedikleri veya belirli alanlarda başarısızlığa uğradıkları sürece yeni dükkanlar açarak, 3-5 kişilik dükkanlarını "odak" noktası gibi göstermek isteyebilirler.

Şurası kesinlikle unutulmamalıdır ki, herkes yüreğinin, bileğinin ve kafasının hakkına yaşar. Bu, sendikal çalışma yapan işçi sınıfı sosyalistleri için de yakıcı önem taşıyan bir gerçektir. İşçi sınıfının gönlünü ve güvenini kazanabilenlerin, politik örgütlülüğünü fabrikalar, işyerleri ve emekçi mahalleleri zemininde derinleştirenlerin, proletaryanın yüreğindeki devrim meşalesini tutuşturanların sendikalardaki etkinlik ve yol göstericilikleri o denli güçlü ve vazgeçilmez olacaktır. Yoksa entrizm yaparak veya birtakım "misyonlara" yaslanarak, işçi sınıfı hareketinin parçalanması pahasına bir takım yerlerde oturulamaz.

Atılacak adım grupçuluğa ve gecekondu sendikacılığa "Hayır" deyip, genel demokratik hat doğrultusunda sınıf kardeşliğinin gerektirdiği açık yüreklilik ve içtenlikle davranmak, demokratik tüzük ve işleyişler temelinde Türkiye işçilerinin devrimci birliğini sağlamak olmalıdır. Bu konuda en önemli görev sınıf ve kitle sendikacılığını şiar edinmiş olan işçi sınıfımızın ileri sendikal örgütü DİSK'e düşmektedir. DİSK içinde, işçilerin işçi temsilcilerinin ve sendika yöneticilerinin, her işkolunda tüm işçileri özgür iradeleriyle biraraya getirecek sınıf ve kitle sendikalarının yaratılması ve genel anlamda sendikal birliğin sağlanması için yürek ve inanç birliğine varmaları zorunludur. Devrimci işçiler bu uğraşta "Sendikal Birlik İçin İleri" sloganının kararlı izleyicisi olmalıdırlar. İşçi sınıfı hareketinin birliğinin sağlanması yolunda atılan adımlar ile sendikaların devrimcileştirilmesinin aynı süreç içinde olması gerekliliği sınıf bilinçli işçilerin asla unutmaması gereken bir husustur.

ANTİ-DEMOKRATİK YASA DEĞİŞİKLİKLERİ MECLİS GÜNDEMİNDE

Uzunca bir süredir mecliste bekleyen yasa değişikliği tasarılarının bir an evvel çıkartılması için yapılan çalışmalar hızlanıyor. İçişleri ve Adalet Bakanlığınca hazırlanan tasarıların ivedilikle kanunlaşması için Cumhurbaşkanı sık sık hatırlatmada bulunuyor. İşveren kuruluşları da bu konu üzerinde ısrarla duruyorlar.

Son yasa değişiklikleriyle polisin yetkileri genişletilmekte, toplantı ve yürüyüş hakkı kısıtlanmak istenmektedir. Ama asıl önemlisi, eskiden mahkemelerin yetki alanına giren arama kararı vermek gibi bazı görevler mahalli mülki amirliklere devredilmektedir. Böylelikle burjuva demokrasisinin en temel kurallarından *"kuvvetler ayrımı"* ilkesi bir kenara itilerek yürütmenin yetkisi genişletilmektedir. Bunun yanında, siyasi davalara bakmak üzere özel mahkemeler kurarak önceden düşünüp de uygulamaya cesaret edemedikleri *"ihtisas mahkemeleri"*'ni başka bir biçimde uygulamaya koymak istemektedirler.

İş bu kadarla kalmıyor, hükümet halkın demokratik örgütlenme hakkını da gaspetmeye kalkışıyor. Buna göre memurlar *"memurluk vasfı ile bağdaşmayan derneklere"* üye olamayacaklar. Dernekler Yasasındaki bir değişikliğe göre de *"öğrenci dernekleri hiç bir biçim ve yönde öğrencilikle ilgisi olmayan eylemde bulunamayacaklar"* Yani açıkçası memur ve öğrenciler siyasetle uğraşmaktan men ediliyor. Siyaset bir yana, "kendi meslekleriyle ilgili olmayan" hiç bir meseleyle ilgilenme hakkına sahip değiller. Ama böyle yasaklar nedense işverenlerimizin derneklerine pek işlemiyor. Onların dernekleri yıllardır bu yasaklara rağmen, hükümetlerin döviz politikalarından tutun da, diplomatik temaslarına kadar her konuda fikir beyan eder, hatta TÜSİAD'ın yaptığı gibi Türkiye adına ABD yönetimiyle masaya bile otururlar. Onların örgütleri büyük otellerde, yemekli toplantılarda hükümet kurup hükümet düşürürler. Onlar siyasetin göbeğindedirler ama politikayla uğraşma ayrıcalığı kendilerinden başka hiç kimsenin hakkı olmasın isterler! Her önüne gelen siyaset yapmaya kalkacak olursa memlekette ne "barış" ne de "huzur" kalır elbet! Tabii kastettikleri kendi sömürülerini barış içinde sürdürebilme huzurudur.

Ecevit ise hâlâ -"sosyalist" ismini taşıdığı için derneklerin kapatılmaya kalkışıldığı bir ülkede sanki gerçekten dernek özgürlüğü varmış gibi- *"dernek özgürlüğünü kısmayı düşünmedik"* diyebilmektedir. Ondan sonra da, *"dernekçiliğin yozlaştığı"*nı iddia ederek yeni kısıtlamaları haklı göstermeye çalışmaktadır.

Antidemokratik yasalarla toplum yaşamının baskı altında tutulması, faşistlerin ve gericilerin yıllardır savunageldikleri bir politikadır. Yıllardan beri faşist terör tırmandırılarak toplumda güvensizlik ortamı yaygınlaştırılmaya çalışıldı ve mevcut yasalarla devlet idare edilemeyeceği ispatlanmak istendi. Hatırlanacak olursa geçmiş dönemlerde CHP yasa değişikliklerine karşı çıkmakta ve 'anarşi"nin varolan yasalarla da önlenebileceğini savunmaktaydı. Oysa şimdi, yasaların artık değiştirilmesi gerektiğini söyleyerek diğer burjuva partileriyle aynı noktada buluşuyor. Ecevit CHP grup toplantısında yaptığı konuşmada *"eskiden işler bu noktaya gelmemişti"* diyor ve *"işler, olaylar bugünkü düzeyine getirildikten sonra ufak tefek bazı yasa değişiklikleri yapmadan olayların önüne geçmek zorlaşmıştır"* diye devam ediyor. Pekiyi ama, Demirellerin, Türkeşlerin bütün derdi de bu değil miydi zaten? *"İşleri bu noktaya getirip"*, demokratik hakların çiğnenmesine zemin hazırlamak isteyen onlar değil miydi? Şimdi *"işleri bu noktaya"* getirdiler ve mevcut yasaların "anarşiyi" önlemeye yetmediğini CHP'ye de kabul ettirdiler. Eğer söz konusu yasa değişiklikleri herhangi bir direnişle karşılaşmaksızın işletilmeye başlanırsa, bu, özellikle faşistler için ciddi bir başarı olacaktır. Bu yasa değişikliklerinden sonra faşistler terör eylemlerine daha çok hız verecekler ve demokrasiye getirilen bu kısıtlamaların da *"anarşi"*'yi önlemeye yeterli olmadığını ispat etmek isteyeceklerdir.

Böylelikle genel bir antidemokratik gelişime yol açılmış olmaktadır. Getirilecek kısıtlamaların hiç birisi tekellerin *"huzur"* ve *"otorite"* özlemini tatmin edemezse politik gericiliğin giderek güçleneceği ve nihayet tekelci mihrakların artık son çare olarak faşizmden yana tercihlerini koyacakları hesap edilmektedir. Faşistlerin hesabı budur ve hükümet getirdiği yasa değişiklikleriyle, askerleri sivil hayata artan oranlarda sokmakla vb. diğer antidemokratik girişimleriyle faşizmin eline güçlü kozlar vermektedir.

DEMİR DÖKÜM'DE ÇİFT YANLI PROVOKASYONA SON!

Geçtiğimiz ay Türk Demir Döküm fabrikasında işçiler direnişe başladılar. Fabrikayı işgal eden bini aşkın işçi, saflarına katılmak için 1969'da uzun ve kahırlı bir mücadele vererek işçi sınıfı tarihinin şanlı direnişlerinden birini gerçekleştirdikleri, on yıl boyunca saflarında kan döküp can verdikleri Türkiye Maden-İş sendikasına karşı eyleme geçtiler. İşten atılan arkadaşlarının işe alınmasını isteyen işçiler, işyerinde yetkili sendika Türkiye Maden-İş olduğu halde "Devrimci" Maden-İş'in kışkırtmalarıyla direnişi başlattılar. Bu eylem özünde Türkiye Maden-İş'e karşı düzenlenmiş bir gövde gösterisi idi. Bir grup sarı sendikacı eskisinin ve Maocu kışkırtıcıların çabalarıyla kurulmuş olan, CHP'nin ve patronların açıktan desteklediği "Devrimci" Maden-İş Sendikasına gruplar halinde geçen ve gericilerin kışkırtmasıyla Maden-İş'e karşı eyleme başlayan işçilerin davranışları çok yanlış ve hatalı. Fakat bu tür davranışlara ve giderek Maden-İş'in ağır yaralar almasına yol açabilecek kopmalara sebep olan esas etkeni mevcut Maden-İş yönetiminde aramak gerek. Maden-İş yönetimine tünemiş kliğin ancak faşist sendikalarda görülebilecek yöntemlerle örgüt içi demokrasiyi rafa kaldırması, tasfiyeciliği akıl almaz boyutlarda sürdürmesi, grupçu ve sekter tavırlarını her an ortaya koyması Demir Döküm olaylarına yol açmıştır. Deklase olmuş sendikacılardan oluşan "ilerlemeci" klik "Benden olmayan kimse Maden-İş'te söz sahibi olamaz" anlayışıyla tasfiyeci ve bozguncu tutumunu sürdürmüştür. Muhalefet eden işçi liderleri ve ilerici devrimci işçilerin ekmekleriyle oynanmış, patronlarla anlaşılarak işlerine son verdirilmiştir. Tüm bu davranışlar Maden-İş'te uzun süredir hoşnutsuzluğa ve huzursuzluğa yol açan başlıca etkenlerdi. Başarısız toplu sözleşmeler, uzun MESS grevini takiben, tüm demagojilere rağmen MESS'in istekleri doğrultusunda sözleşme aktedilmesi, uzun süre direnilmesine ve bu nokta taviz verilemeyeceğinin açıkça belirtilmesine rağmen grup sözleşmelerine "evet" denilmesi huzursuzluğu patlama noktasına getirmiştir. Başarısız sendikacılığa, örgütsel denetim olanaklarını tıkayan hotzotçu ve tasfiyeci anlayış da eklenince yiğit ve mücadelesi Demir Döküm işçileri gericilerin provokasyonlarına adeta zorla itilmiştir. Bu yönetim ve bu kafa sürdüğü sürece Demir Döküm bozgununun Silahtarağa çukurunu tümüyle sarması, hatta metal işkolundaki bütün işyerlerini etkilemesi sözkonusudur. Erdemir'deki gelişmeler, TOFAŞ, GAZAL, NACE, METAŞ gibi büyük işyerlerinin Maden-İş'ten kopması tasfiyeci kliğin aklını başına getirmemiştir. Demir Döküm olaylarından Maden-İş yönetimi gerekli dersleri çıkarmalıdır. Maden-İş'in kurtarılmasında ve işkolunun en güçlü tek devrimci sendikası haline getirilmesinde herkese, tüm ilerici devrimci işçilere, fakat özellikle mevcut Maden-İş yönetimine büyük görev ve sorumluluk düşmektedir. Bu sorumluluk bugün duyulmazsa yarın çok geç olacaktır.

Gazetemizin son anda edindiği bilgiye göre Maden-İş sendikasının içine düştüğü bunalımdan kurtarmak, tasfiyeci yönetimin bozguncu ve örgüt yıkıcısı uygulamalarına son vermek amacıyla, Maden-İş tabanında bulunan ilerici devrimci işçiler ve çeşitli siyasi gruplar ortak bir muhalefet cephesi oluşturmanın çabası içindedirler. Bu amaçla yapılan çalışmaların tüm bölgelerde geliştiği bildirilmektedir. Muhalefet cephesinin metal işçilerine seslenen bir yayın organı çıkarmayı planladığı öğrenilmiştir.

"DEVRİMCİ BİRLİK" TEKSTİL'DE YÖNETİME YÜRÜYOR

DİSK Tekstil sendikasında uzlaşmacı sendika merkezine karşı oluşan "Devrimci Birlik" grubu Aralık ayından itibaren yayın organı çıkarmaya başladı. "İlerlemeci" grubun provakatif ve tasfiyeci tutumu yüzünden bir yıldan beri Merkez kongresini yapamayan Tekstil sendikası, söz konusu grubun sorumsuz girişimleriyle kayyum kuruluna teslim edilmişti. Kırk bin tekstil işçisinin kaderi burjuva mahkemeleri tarafından atanan, Tekstil işçilerinin sorunlarına yabancı üç kişilik kayyum kuruluna bırakılmıştı. Devrimci Birlik gazetesinde Tekstil sendikasındaki son gelişmeler özetlenmekta, tasfiyeci-uzlaşmacı Genel Merkez kliğine ve sendikayı bunalımdan bunalıma sürükleyerek işlemez hale getiren "İlerlemeci" gruba karşı örgütün kurtarılması, kongrenin bir an önce toplanması için tekstil işçilerinin kararlı tutumu yansıtılmaktadır.

Bilindiği gibi "Devrimci Birlik" grubu 24 Aralık'ta yapılan Bakırköy Şube Kongresinde açık farkla yönetime gelmişti. Bakırköy Şube Kongresindeki bu başarısından sonra, "Devrimci Birlik" grubunun, Ocak ayı sonlarında yapılması beklenen Tekstil Sendikası Genel Kongresinde tek başına yönetimi almasına yetecek sayıda delegeye sahip olduğu belirtilmektedir.

kitle

• Sahibi: M. Aköz • Sorumlu Müdürü: Bektaş Erdoğan • Yönetim Yeri: Abdüllatif Paşa Sokak 17/7 Aksaray/İSTANBUL • Yazışma Adresi: P.K. 34 Küçükesat/ANKARA • Avrupa temsilciliği: Meral Saraç, Postfach 1912, 4650 Gelsenkirchen BRD; Postçekkonto: Psch. —A. 4300 Essen Konto-Nr. 216573-432 • Abone Bedeli: 6 aylık 120 TL 1 yıllık 225 TL • Dizgi: Çığ Yayıncılık • Baskı: EMAŞ Web Ofset